

**Zasady systemu dotyczące
produkcji biomasy, biopaliw,
biopłynów i paliw z biomasy**

Wersja EU 08 - Wersja do odczytu

© REDcert GmbH 2025

Niniejszy dokument jest publicznie dostępny pod adresem: www.redcert.org.

Nasze dokumenty są chronione prawem autorskim i nie mogą być modyfikowane. Nasze dokumenty lub ich części nie mogą być również powielane ani kopiowane bez naszej zgody.

Tytuł dokumentu: "Zasady systemu dotyczące produkcji biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy"

Wersja: EU 08

Data: 13 stycznia 2025 r.

ważny od: 21 maja 2025 r.

Prawnie wiążącą podstawą certyfikacji w ramach systemu REDcert-EU są wyłącznie aktualne wersje dokumentów w języku angielskim opublikowane na stronie internetowej REDcert pod adresem www.redcert.org.

Spis treści

1 Wprowadzenie	6
2 Zakres zastosowania	6
3 Definicje.....	7
4 Wymagania dotyczące produkcji zrównoważonej biomasy rolniczej	7
4.1 Grunty o wysokiej wartości pod względem bioróżnorodności	7
4.1.1 Lasy pierwotne, inne tereny zalesione i lasy starodrzewu	8
4.1.2 Lasy i inne grunty leśne o dużej różnorodności biologicznej	9
4.1.3 Obszary wyznaczone przez prawo lub odpowiedni organ właściwy do celów ochrony przyrody	11
4.1.4 Użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności	12
4.1.5 Wrzosowiska	16
4.2 Grunty o wysokich zasobach węgla	18
4.2.1 Tereny podmokłe	18
4.2.2 Obszary zalesione	19
4.2.3 Torfowiska	21
4.3 Środowiskowo odpowiedzialna produkcja biomasy	22
4.3.1 Jakość gleby i ochrona zasobów węgla	23
4.3.2 Zachowanie struktury gleby.....	25
4.3.3 Zapobieganie zagęszczaniu gleby	26
4.3.4 Zapobieganie erozji gleby.....	28
4.3.5 Zachowanie naturalnych elementów strukturalnych na polach.....	30
4.3.6 Zachowanie materii organicznej gleby	31
4.3.7 Stosowanie nawozów	34
4.3.8 Wykorzystanie osadów ściekowych	35
4.3.9 Zintegrowana ochrona przed szkodnikami	36
4.3.10 Stosowanie i obchodzenie się ze środkami ochrony roślin	36
4.3.11 Ochrona wód podziemnych	37

4.3.12	Ochrona wód i gospodarka wodna	38
4.3.13	Odpowiedzialność społeczna	38
4.4	Data graniczna	40
4.5	Wymagania dotyczące dokumentacji	40
4.6	Zgodność z kryteriami wymagań zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001	40
4.6.1	Dokumentacja dla gospodarstw rolnych	40
4.6.2	Weryfikacja statusu gruntów	42
4.6.3	Lokalizacja, w której uprawiano biomasę.....	42
4.6.4	Wielokąt	42
5	Wymagania dotyczące biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wytwarzanych z odpadów i pozostałości.....	46
5.1	Wytyczne dotyczące klasyfikacji materiału jako odpadu, pozostałości (pozostałości produkcyjnych), produktu lub produktu ubocznego	47
5.2	Zakres zastosowania	50
5.3	Wymagania dotyczące identyfikowalności i dokumentacji.....	51
5.4	Inne wymagania dotyczące dokumentacji dla poszczególnych etapów	52
5.4.1	Punkty zbiórki.....	52
5.4.2	Odbiór z prywatnych gospodarstw domowych	54
5.4.3	Wymagania dotyczące (ostatnich) interfejsów.....	54
5.4.4	Wymagania dotyczące dostawców	54
5.5	Audyty i certyfikacja	55
5.6	Audyt obiektów i usług logistycznych.....	55
6	Pierwszy punkt gromadzenia	55
6.1	Wymagania ogólne	55
6.2	Wymagania dotyczące dokumentacji	56
6.2.1	Przychodząca zrównoważona biomasa	56
6.2.2	Dokumentacja wewnętrzna	58
6.2.3	Wychodząca zrównoważona biomasa	58

7 Dostawcy	60
7.1 Wymagania ogólne	60
7.2 Wymagania dotyczące dokumentacji	60
7.2.1 Przychodząca zrównoważona biomasa	61
7.2.2 Wychodząca zrównoważona biomasa	62
8 Interfejs/ostatni interfejs.....	63
8.1 Wymagania dotyczące dokumentacji	63
8.1.1 Przychodząca zrównoważona biomasa	63
8.1.2 Wewnętrzne informacje przedsiębiorstwa	65
8.1.3 Wychodzące zrównoważone biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy	66
8.2 Wydawanie dowodów spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju	67
8.2.1 Warunki wstępne wydawania dowodów spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju	67
8.2.2 Jak dowody spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju stają się nieważne	68
8.3 Wydawanie częściowych dowodów spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju	68
9 Odpowiednie dokumenty.....	70
10 Informacje o zmianach dla Wersji EU 08.....	71

1 Wprowadzenie

Aby osiągnąć cele wyznaczone przez Unię Europejską (UE) w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 55% do 2030 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r., celem jest promowanie odnawialnych źródeł energii, a tym samym wykorzystanie biomasy do produkcji energii, a także płynnych lub gazowych paliw odnawialnych pochodzenia niebiogenicznego. Zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001 Unia Europejska ustanowiła wymagania zrównoważonego rozwoju dla biopaliw, biopłynów i paliw produkowanych z biomasy.

Mają one zastosowanie do przedsiębiorstw w całym łańcuchu produkcji, przetwarzania i dostaw. Wszystkie podmioty gospodarcze zaangażowane w produkcję i dostawę biomasy (dla sektora energetycznego) muszą zobowiązać się do przestrzegania zatwierdzonego systemu certyfikacji. **REDcert-EU jest właśnie takim systemem certyfikacji.**

2 Zakres zastosowania

Kryteria wymagań dotyczące produkcji zrównoważonej biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy przedstawione w niniejszym dokumencie mają zastosowanie do wszystkich gospodarstw rolnych produkujących biomasę rolną, pierwszych punktów gromadzenia, dostawców i interfejsów, które dostarczają zrównoważoną biomasę do systemu REDcert-EU (tj. do uczestników tego systemu) zgodnie ze zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001.

Produkcja zrównoważonej biomasy leśnej zgodnie z art. 29 ust. 6 i 7 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 nie może być certyfikowana w ramach systemu REDcert-EU. Podmioty gospodarcze produkujące biopaliwa, biopłyny lub paliwa z biomasy mogą jednak wykorzystywać biomasę leśną, pod warunkiem że została ona certyfikowana zgodnie z dobrowolnym systemem oficjalnie uznanym przez Komisję Europejską, obejmującym wymagania określone w art. 29 ust. 6 i 7. Ponadto system dobrowolny musi zapewniać, że w przypadku gdy wymagania określone w art. 29 ust. 6 lit. a) ppkt (vi) i (vii) nie są spełnione, wymagania określone w art. 29 ust. 3-5 mają zastosowanie do pozyskiwania biomasy leśnej. Jednym z takich dobrowolnych programów jest program SURE-EU, który obejmuje odpowiednie wymagania dotyczące produkcji zrównoważonej biomasy leśnej.

Podmioty gospodarcze wykorzystujące biomasę leśną do produkcji biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy (np. przetwarzanie biomasy w płyn metodą Fischera-Tropscha) muszą spełniać dodatkowe wymagania, które zostały określone w rozdziale 8.

Neutralna kontrola gospodarstw rolnych obejmuje wszystkie wymagania określone poniżej w niniejszym dokumencie.

Wszystkie odpowiednie dokumenty REDcert-EU, a także zmieniona dyrektywa (UE) 2018/2001 mają zastosowanie do zakresu tego systemu.

3 Definicje

W celu ustalenia wspólnego rozumienia terminów i definicji stosowanych w niniejszych zasadach systemu, należy odnieść się do dokumentu REDcert-EU *"Definicje w systemie REDcert-EU"*.

4 Wymagania dotyczące produkcji zrównoważonej biomasy rolniczej

Kryteria dotyczące wymagań związanych z gruntami określone w zmienionej dyrektywie (UE) 2018/2001 (art. 29 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001) mają na celu zapewnienie, że żadne nowe grunty przeznaczone do ochrony siedlisk przyrodniczych lub zawierające znaczne zasoby węgla nie zostaną przekształcone w celu uprawy biomasy do celów energetycznych.

4.1 Grunty o wysokiej wartości pod względem bioróżnorodności¹

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być wytwarzane z biomasy rolniczej uzyskanej z gruntów o wysokiej wartości różnorodności biologicznej, a mianowicie gruntów, które posiadały jeden z następujących statusów w dniu 1 stycznia 2008 r. lub po tej dacie, niezależnie od tego, czy grunty te nadal posiadają ten status.

¹ Zmieniona dyrektywa (UE) 2018/2001 Artykuł 29 ust. 3

4.1.1 Lasy pierwotne, inne tereny zalesione i lasy starodrzewu

Lasy pierwotne i inne grunty leśne to lasy, w których rosną rodzime gatunki drzew i nie ma wyraźnie widocznych oznak działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie są znacząco zakłócone; oraz lasy starodrzewu, zgodnie z definicją kraju, w którym znajduje się las. W przypadku braku definicji w kraju, zastosowanie powinny mieć następujące zasady: Drzewostan lub obszar leśny składający się z rodzimych gatunków drzew, które rozwinęły się, głównie w wyniku naturalnych procesów, struktur i dynamiki zwykle związanych z późno-seralnymi fazami rozwojowymi w lasach pierwotnych lub niezakłóconych lasach tego samego typu. Ślady dawnej działalności człowieka mogą być widoczne, ale stopniowo zanikają lub są zbyt ograniczone, aby znacząco zakłócić naturalne procesy.²

Rodzime gatunki drzew to gatunki, które ewoluowały na tym samym obszarze, regionie lub biotopie, na którym rośnie drzewostan i są przystosowane do specyficznych warunków ekologicznych dominujących w czasie zakładania drzewostanu.

Rodzime gatunki drzew nie obejmują

- gatunków drzew wprowadzonych przez ludzi na obszary, na których nigdy by nie wyrosły bez interwencji człowieka, oraz
- gatunków drzew i/lub gatunków uprawnych, które nie rosłyby w tych miejscach lub w tych warunkach klimatycznych bez interwencji człowieka, nawet jeżeli te miejsca i/lub warunki klimatyczne nadal znajdują się w szerszym geograficznym zasięgu wzrostu.

Wyraźnie widoczne oznaki działalności człowieka to

- wykorzystanie gospodarcze (np. pozyskiwanie drewna, karczowanie lasów, zmiana użytkowania gruntów)
- obszar mocno podzielony przez infrastrukturę np. ulice, linie energetyczne, oraz
- zakłócenia naturalnej różnorodności biologicznej (np. znacząca obecność nierodzimych gatunków roślin i zwierząt)

Czynności wykonywane przez ludność tubylczą i inne tradycyjne grupy ludności, których źródła utrzymania zależą od wykorzystania produktów leśnych i które mają niewielki wpływ na zalesione grunty (np. zbieranie drewna i produktów nieдрzewnych, wykorzystywanie

² <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7736-2023-INIT/en/pdf>

niewielkiej liczby drzew i karczowanie na małą skalę w ramach tradycyjnych systemów użytkowania) nie są uważane za wyraźnie widoczne oznaki działalności człowieka, o ile ich wpływ na las jest niewielki.

4.1.2 Lasy i inne grunty leśne o dużej różnorodności biologicznej

Lasy i inne grunty leśne o wysokiej bioróżnorodności definiuje się jako lasy i inne grunty zalesione, które nie uległy degradacji i są bogate gatunkowo lub zostały uznane za wysoce bioróżnorodne przez odpowiedni właściwy organ.

Różnorodność biologiczna jest definiowana przez Konwencję o różnorodności biologicznej jako

"Zmienność wśród żywych organizmów ze wszystkich źródeł, (...); obejmuje to różnorodność w obrębie gatunku, między gatunkami i ekosystemami."

Różnorodność biologiczna nie ogranicza się zatem do gatunków flory i fauny (zwierząt, roślin wyższych, mchów, porostów, grzybów i mikroorganizmów) per se. Wiele gatunków dzieli się również na podgatunki i odmiany regionalne, a także na genetycznie różne populacje. Różnorodność biologiczna obejmuje zatem wewnątrzgatunkową różnorodność genetyczną, a także siedliska organizmów i ekosystemów. W uproszczeniu bioróżnorodność opisuje zatem poziomy "różnorodności siedlisk", "różnorodności gatunków" i "różnorodności genetycznej w obrębie gatunków".

Nie zdegradowany oznacza niecharakteryzujący się długotrwałą utratą różnorodności biologicznej z powodu, na przykład, nadmiernego użytkowania, mechanicznego uszkodzenia roślinności, erozji gleby lub utraty jakości gleby.

W przypadku obszarów bogatych w gatunki jest to:

- siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków krytycznie zagrożonych lub podatnych na zagrożenia, sklasyfikowanych na Czerwonej Liście Gatunków Zagrożonych Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody lub na innych listach o podobnym przeznaczeniu dla gatunków lub siedlisk, ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub uznanych przez właściwy organ krajowy w kraju pochodzenia surowca

- siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków endemicznych lub o ograniczonym zasięgu
- siedlisko o istotnym znaczeniu dla wewnątrzgatunkowej różnorodności genetycznej
- siedlisko o istotnym znaczeniu dla globalnie znaczących koncentracji gatunków wędrownych lub gatunków stadnych, zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (UE) 1307/2014
- ekosystem o znaczeniu regionalnym lub krajowym, wysoce zagrożony lub wyjątkowy

Lasy i inne grunty leśne w następujących regionach Unii Europejskiej muszą, bez wyjątku, być uznawane za wysoce zróżnicowane lasy i inne grunty leśne:

- siedliska wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG
- siedliska o dużym znaczeniu dla gatunków zwierząt i roślin będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty (UE) (załączniki II i IV do dyrektywy 92/43/EWG)
- siedliska mające znaczenie dla dzikiego ptactwa wymienione w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE

Grunty, które są uważane za wysoce bioróżnorodne, mogą być wykorzystywane do produkcji surowców, jeżeli podmioty gospodarcze mogą przedstawić dowody:

- że pozyskiwanie surowca jest niezbędne do zachowania statusu wysokiej bioróżnorodności lub
- że praktyki gospodarowania nie stwarzają ryzyka spowodowania spadku różnorodności biologicznej gruntów.

Można to zrobić poprzez:

- sprawdzenie zgodności z wymaganiami dla obszarów chronionych przez jednostkę certyfikującą
- dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu ochrony przyrody odpowiedzialnego za obszar chroniony
- podobne potwierdzenie przez właściwy organ w ramach kontroli, zgodnie z którym producent biomasy rolniczej musi być w stanie przedstawić organowi osoby odpowiedzialne za kontakt i ich numery telefonów

➤ Wyciąg z dokumentu wyznaczenia obszaru chronionego

Przy określaniu potencjalnej różnorodności biologicznej lasów i innych gruntów zalesionych należy zawsze stosować podejście ostrożnościowe. Audytor musi ocenić, czy ocena bioróżnorodności jest konieczna. Jeżeli audytor stwierdzi, że konieczna jest ocena stanu lasów i innych gruntów zalesionych, musi ona zostać przeprowadzona przez zewnętrznego i niezależnego eksperta bez jakichkolwiek konfliktów interesów z kontrolowaną działalnością, który to ekspert może być członkiem zespołu audytowego. Ocena i wynik muszą być następnie sprawdzone w ramach audytu.

Wymagania, które mają zastosowanie do audytorów i ekspertów REDcert zostały szczegółowo opisane w dokumencie REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych". Wymagania dotyczące weryfikacji dotyczące oceny statusu gruntów zostały szczegółowo opisane w niniejszym dokumencie w sekcji 4.7.2 "Weryfikacja statusu gruntów".

Wykorzystanie biomasy z lasów lub obszarów leśnych o wysokiej różnorodności biologicznej bogatych w drzewa jest dozwolone tylko wtedy, gdy można wykazać, że pozyskiwanie tego surowca nie ma negatywnego wpływu na różnorodność biologiczną.

Informacje o statusie różnorodności biologicznej można nadal uzyskać z kodów użytkowania gruntów określonych we wniosku gospodarstwa o system wsparcia bezpośredniego, specjalnych środków wsparcia związanych z obszarem, środków rolniczych i środowiskowych, udziału w umownym zarządzaniu ochroną przyrody lub programach ochrony przyrody itp. oraz w innych wnioskach złożonych do agencji rządowych lub ocenach od agencji rządowych, np. krajowy lub regionalny organ ochrony przyrody.

4.1.3 Obszary wyznaczone przez prawo lub odpowiedni organ właściwy do celów ochrony przyrody

Obszary służące celom ochrony przyrody zostały wyznaczone, na mocy prawa lub przez właściwy organ, do celów ochrony przyrody oraz grunty, które zostały uznane przez Komisję Wspólnot Europejskich w celu ochrony rzadkich, zagrożonych lub ginących ekosystemów zgodnie z art. 30 ust. 4 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001.

W wielu krajach obszary wykorzystywane do celów ochrony przyrody są zróżnicowane pod względem wielkości, funkcji ochronnej i celów ochrony (dalsze informacje znajdują się w zasadach systemu dotyczących poszczególnych krajów).

Wymagania dotyczące weryfikacji dotyczące oceny statusu gruntów zostały szczegółowo opisane w niniejszym dokumencie w sekcji 4.6.2 "Weryfikacja statusu gruntów".

Biomasa może być produkowana na gruntach służących celom ochrony przyrody, o ile przedstawione zostaną dowody, że produkcja tego surowca nie kolidowała z określonymi celami ochrony przyrody.

4.1.4 Użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów o powierzchni większej niż 1 hektar, które były chronione jako użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności w styczniu 2008 r. lub później, niezależnie od tego, czy grunty te nadal mają taki status. Obszary mniejsze niż 1 hektar są wyłączone z tego zakazu.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1307/2014, art. 1 ust. 1 definiuje **użytki zielone** jako ekosystemy lądowe zdominowane przez roślinność zielną lub krzewiastą nieprzerwanie przez co najmniej pięć lat. Obejmują one łąki lub pastwiska, które są uprawiane na siano, ale nie obejmują gruntów uprawianych dla innej produkcji roślinnej i gruntów uprawnych leżących tymczasowo odłogiem.

Nie obejmują one również obszarów stale zalesianych zgodnie z definicją w art. 29 ust. 4 lit. b) zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, z wyjątkiem systemów agroleśnych, które obejmują systemy użytkowania gruntów, w których drzewa są zarządzane w strukturach rolniczych wraz z systemami produkcji roślinnej lub zwierzęcej. Przewaga roślinności zielnej lub krzewiastej oznacza, że ich łączne pokrycie gruntu jest większe niż pokrycie powierzchni przez korony drzew.

W tym kontekście **naturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności** oznaczają użytki zielone, które:

- pozostałyby użytkami zielonymi w przypadku braku interwencji człowieka
- zachowują naturalny skład gatunkowy oraz właściwości i procesy ekologiczne

Ponadto **nienaturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności** oznaczają użytki zielone, które:

- przestałyby być użytkami zielonymi w przypadku braku interwencji człowieka, oraz
- nie są zdegradowane, to znaczy nie charakteryzują się długotrwałą utratą różnorodności biologicznej z powodu, na przykład, nadmiernego użytkowania, mechanicznego uszkodzenia roślinności, erozji gleby lub utraty jakości gleby
- są bogate gatunkowo, co oznacza:
 - a) siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków krytycznie zagrożonych lub podatnych na zagrożenia, sklasyfikowanych na Czerwonej Liście Gatunków Zagrożonych Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody lub na innych listach o podobnym przeznaczeniu dla gatunków lub siedlisk, ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub uznanych przez właściwy organ krajowy w kraju pochodzenia surowca
 - b) siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków endemicznych lub o ograniczonym zasięgu
 - c) siedlisko o istotnym znaczeniu dla wewnątrzgatunkowej różnorodności genetycznej
 - d) siedlisko o istotnym znaczeniu dla globalnie znaczących koncentracji gatunków wędrownych lub gatunków stadnych
 - e) ekosystem o znaczeniu regionalnym lub krajowym, wysoce zagrożony lub wyjątkowy

W drodze wyjątku od tej podstawowej reguły dozwolone jest pozyskiwanie surowca na nienaturalnych użytkach zielonych bogatych gatunkowo, jeżeli przedstawione zostaną przekonujące dowody na to, że pozyskiwanie surowca jest niezbędne do zachowania ich statusu jako użytków zielonych o wysokiej bioróżnorodności. Podmioty gospodarcze muszą udowodnić, że pozyskiwanie surowca jest niezbędne do zachowania statusu użytków zielonych oraz że obecne praktyki gospodarowania nie stwarzają ryzyka spowodowania spadku różnorodności biologicznej użytków zielonych. W przypadku gdy podmioty gospodarcze nie są w stanie przedstawić takich dowodów, przedstawiają dowody, że otrzymały zezwolenie od odpowiedniego właściwego organu lub wyznaczonej agencji na pozyskiwanie surowca w celu zachowania statusu wysoce bioróżnorodnych użytków zielonych.

Audytorzy weryfikujący, czy grunt jest użytkiem zielonym o wysokiej bioróżnorodności w rozumieniu art. 29 ust. 3 lit. d) zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, muszą sprawdzić, czy grunt jest lub był użytkiem zielonym o wysokiej bioróżnorodności w dowolnym momencie od dnia 1 stycznia 2008 r.

Użytki zielone w następujących obszarach geograficznych Unii Europejskiej muszą być zawsze uważane za użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności:

- siedliska wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG
- siedliska o dużym znaczeniu dla gatunków zwierząt i roślin będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty (UE) (załączniki II i IV do dyrektywy 92/43/EWG)
- siedliska mające znaczenie dla dzikiego ptactwa wymienione w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE

W przypadku wszystkich gruntów, które zgodnie z powyższą definicją były użytkami zielonymi w dniu 1 stycznia 2008 r. lub stały się użytkami zielonymi w międzyczasie, należy ustalić, czy użytki zielone pozostaną użytkami zielonymi, czy też przestaną nimi być w przypadku braku interwencji człowieka w odniesieniu do "naturalnych użytków zielonych o wysokiej bioróżnorodności" i "nienaturalnych użytków zielonych o wysokiej bioróżnorodności".

W przypadku gdy grunty pozostają użytkami zielonymi lub pozostałyby użytkami zielonymi (gdyby zostały przekształcone) w przypadku braku interwencji człowieka i znajdują się w którymkolwiek z obszarów geograficznych wymienionych w art. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1307/2014, należy je uznać za naturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności. W przypadku gruntów, które znajdują się poza tymi obszarami, należy ustalić, czy użytki zielone zachowują lub zachowałyby naturalny skład gatunkowy oraz właściwości i procesy ekologiczne, gdyby nie ingerencja człowieka. Jeżeli tak, należy uznać, że grunty te są lub były naturalnymi użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności.

Biomasa pochodząca z gruntów, które w dniu 1 stycznia 2008 r. lub później były użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności, nie może być wykorzystywana do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

W przypadku, gdy użytki zielone nie pozostałyby użytkami zielonymi w przypadku braku interwencji człowieka, a zbiór surowca jest konieczny do zachowania statusu użytków zielonych, nie są konieczne żadne dalsze dowody w celu wykazania zgodności z art. 29 ust. 3 lit. d) zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, nawet jeżeli użytki zielone znajdują się na obszarach określonych w art. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1307/2014. Sztucznie utworzone użytki zielone o wysokiej wartości pod względem różnorodności biologicznej muszą zostać zidentyfikowane jako takie przez właściwy organ.

Jeżeli pozyskiwanie surowców nie jest konieczne do zachowania statusu użytków zielonych lub użytki zielone zostały przekształcone, np. w pola uprawne wykorzystywane do produkcji surowców, należy ustalić, czy użytki zielone są lub były wysoce bioróżnorodne:

- Jeżeli grunty znajdują się na obszarach wymienionych w art. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1307/2014, użytki zielone należy uznać za nienaturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności.
- Jeżeli grunty znajdują się poza tymi obszarami, należy ustalić zgodnie z kryteriami określonymi w art. 1 ust. 3 i 4 dyrektywy (UE) Nr 1307/2014, czy grunty są/były zdegradowane i bogate gatunkowo. Jeżeli grunty nie są zdegradowane i bogate gatunkowo lub były takie przed przekształceniem, muszą zostać uznane za nienaturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności. Jeżeli użytki zielone są lub były nienaturalnymi użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności, surowiec z tego obszaru nie może być uznany za zgodny z kryteriami zrównoważonego rozwoju.

Jeżeli użytki zielone zostały już przekształcone w pola uprawne, nie jest możliwa ocena właściwości samego gruntu. Weryfikacja zgodności z kryteriami dla wysoce bioróżnorodnych użytków zielonych wymaga pewnej wiedzy technicznej, która wykracza poza wiedzę specjalistyczną, której można oczekiwać od audytorów weryfikujących dokładność oświadczeń składanych przez podmioty gospodarcze.³ Dowód ten może być przekazany w formie zatwierdzeń lub zaświadczeń od organów państwowych związanych ze zmianami statusu użytków zielonych, które uwzględniały aspekt różnorodności biologicznej przy ich wydawaniu. Oznacza to, że przy ocenie, czy użytki zielone były wysoce bioróżnorodne, należy przyjąć podejście ostrożnościowe: audytor "musi ocenić, czy ocena wysoce bioróżnorodnych użytków zielonych jest konieczna". A jeżeli ocena jest konieczna, musi ona zostać przeprowadzona przez wykwalifikowanego niezależnego eksperta, który może działać równolegle do audytora.

W przypadku, gdy użytki zielone zostały już przekształcone w grunty orne i nie jest możliwa ocena właściwości samego gruntu na podstawie informacji dostępnych od właściwych organów krajowych lub ze zdjęć satelitarnych, audytor musi uznać, że takie grunty nie były wysoce bioróżnorodnymi użytkami zielonymi w momencie przekształcenia.

Ocena i wynik muszą być następnie sprawdzone w ramach kontroli. Wymagania, które mają zastosowanie do audytorów i ekspertów REDcert zostały szczegółowo opisane w dokumencie REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych".

Informacje o statusie użytków zielonych można nadal uzyskać z kodów użytkowania gruntów określonych we wniosku gospodarstwa o system wsparcia bezpośredniego, specjalnych środków wsparcia związanych z obszarem, środków rolniczych i

³ Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Energii: List do dobrowolnych systemów certyfikacji zawierający wytyczne dotyczące sposobu wykazania dowodów ochrony użytków zielonych o wysokiej różnorodności biologicznej (29.01.2015).

środowiskowych, udziału w umownym zarządzaniu ochroną przyrody lub programach ochrony przyrody itp. oraz w innych wnioskach złożonych do agencji rządowych lub ocenach od agencji rządowych, np. krajowy lub regionalny organ ochrony przyrody.

Jednakże, zawsze należy brać pod uwagę prawnie określone zakazy orki i przekształcania (np. przepisy regulujące zachowanie trwałych użytków zielonych istotnych dla warunkowości WPR (wcześniej zasada współzależności); typy siedlisk użytków zielonych objętych specjalną ochroną na mocy przepisów o ochronie przyrody; zachowanie trwałych użytków zielonych/zieleni; obszary chronione na mocy przepisów o ochronie przyrody określone w rozporządzeniach dotyczących obszarów chronionych itp.).

Wymagania dotyczące weryfikacji dotyczące oceny statusu gruntów zostały szczegółowo opisane w niniejszym dokumencie w sekcji 4.7.2 "Weryfikacja statusu gruntów".

Uwaga:

Należy wziąć pod uwagę wymagania dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych w wyniku zmian użytkowania gruntów (e_l). Wymagania dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych w wyniku zmian w użytkowaniu gruntów opisano w dokumencie REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych".

4.1.5 Wrzosowiska

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy produkowane z biomasy rolniczej nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów, które miały status wrzosowisk w styczniu 2008 r. lub po tej dacie, niezależnie od tego, czy grunty te nadal mają taki status.

Następujące dowody mogą być użyte jako środki weryfikacji (niewyczerpująca lista przykładów):

- oficjalne dokumenty dotyczące statusu gruntu na dzień graniczny lub dzień konwersji
- certyfikaty wydane przez zakontraktowanych, niezależnych weryfikatorów lub ekspertów
- analizy i interpretacje danych teledetekcyjnych i map
- międzynarodowe, regionalne i lokalne mapy (np. mapy zagospodarowania terenu, mapy terenu, mapy hydrologiczne, mapy roślinności, wyciągi z rejestrów) lub dane

- wniosek dotyczący systemów wsparcia bezpośredniego zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2021/2116 (dawniej Rady (WE) nr 1307/2013) lub środków obszarowych, jak również powiadomienie o przyznaniu płatności

W przypadku braku definicji w kraju pochodzenia biomasy, wrzosowiska definiuje się jako "Roślinność z niską i zamkniętą pokrywą, zdominowana przez krzewy, krzewinki, krzewy karłowate (wrzosa, wrzośce, żarnowiec, janowiec, kalina itp.) i rośliny zielne, tworzące kulminacyjne stadium rozwoju"⁴. Chociaż wrzosowiska są heterogenicznym ekosystemem, w Europie mają pewne wspólne cechy, które pozwalają na ich identyfikację (niewyczerpującą):

- Pod względem gatunkowym przeważają *Calluna vulgaris*, *Erica spp.*, *Vaccinium spp.*, *Ulex spp.*
- Gleby są kwaśne, piaszczyste lub piaszczysto-gliniaste, ubogie w składniki odżywcze i swobodnie drenujące.
- Wrzosowiska występują od nizin po obszary górskie.

Należy przedstawić dowody na to, że grunty, z których pozyskano biomasę, nie miały statusu wrzosowiska przed styczniem 2008 roku. Można to zrobić w następujący sposób:

- dostarczenie dowodu, że obszar, na którym zebrano biomasę, był gruntem ornym przed styczniem 2008 r.,
- dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu odpowiedzialnego za nadawanie statusu wrzosowiskom, na przykład Federalnej Agencji Ochrony Przyrody (*Bundesamt für Naturschutz*) w Niemczech

Przegląd obszarów pokrytych wrzosowiskami w Unii Europejskiej można znaleźć w przeglądarce Natura 2000⁵. Chociaż informacje podane przez to źródło są częściowe, na tej stronie można sprawdzić lokalizację geograficzną wrzosowisk za pomocą kodów 4030 i 4020⁶. Ponadto, Przeglądarka informuje również od kiedy lokalizacja jest chroniona, co może być przydatne do porównania z datą graniczną.

Audytory musi ocenić, czy ocena statusu wrzosowiska jest konieczna. Jeżeli audytor uzna, że ocena statusu wrzosowiska jest konieczna, musi ona zostać przeprowadzona przez zewnętrznego i niezależnego eksperta bez jakichkolwiek konfliktów interesów z

⁴ EU Copernicus: <https://land.copernicus.eu/content/corine-land-cover-nomenclature-guidelines/html/index-clc-322.html> (ostatni dostęp: 24.10.2024).

⁵ Przeglądarka Natura 2000, dostępna pod adresem <https://natura2000.eea.europa.eu/> (ostatni dostęp 08.01.2025)

⁶ OLMEDA C., ŠEPPEROVÁ V., UNDERWOOD E., MILLAN L., GIL T. I NAUMANN S. (KOMPILATORZY). 2020. Plan działań UE na rzecz utrzymania i przywrócenia właściwego stanu ochrony siedliska przyrodniczego 4030 Suche wrzosowiska europejskie. Komisja Europejska. <https://www.ecologic.eu/17537ht> (ostatni dostęp 24.10.2024)

kontrolowaną działalnością, który to ekspert może być członkiem zespołu audytowego. Ocena i wynik muszą być następnie sprawdzone w ramach audytu.

Wymagania mające zastosowanie do audytorów i ekspertów REDcert zostały szczegółowo opisane w dokumencie REDcert "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych".

4.2 Grunty o wysokich zasobach węgla⁷

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów o wysokich zasobach węgla, tj. gruntów, które w dniu 1 stycznia 2008 r. posiadały jeden z następujących statusów, niezależnie od tego, czy nadal posiadają ten status.

4.2.1 Tereny podmokłe⁸

Tereny podmokłe to tereny pokryte lub nasycone wodą na stałe lub przez znaczną część roku. Przepisy te nie mają zastosowania, jeżeli w momencie uzyskania surowca grunty miały taki sam status jak w dniu 1 stycznia 2008 r.

Tereny podmokłe obejmują w szczególności bagna, mokradła lub torfowiska, a także inne zbiorniki wodne, naturalne lub sztuczne, stałe lub czasowe, z wodą stojącą lub płynącą, słodką, słonawą lub słoną, w tym obszary wód morskich, których głębokość podczas odpływu nie przekracza sześciu metrów.

- "Pokryty wodą" oznacza, że woda jest widoczna na powierzchni jako woda powierzchniowa.
- Gleba jest "nasycona wodą", jeżeli jest całkowicie zalana wodą, w wyniku czego wilgoć jest obecna na powierzchni, ale nie tworzą się płytkie kałuże.
- Stan ten jest widoczny przez cały rok na obszarach, które są stale pokryte lub nasycone wodą.
- Stan ten nie jest widoczny przez cały rok na obszarach, które są pokryte lub nasycone wodą przez znaczną część roku. "Znaczna część roku" oznacza, że pokrycie lub nasycenie wodą trwa przez tak znaczną część roku, że dominujące organizmy przystosowały się do wilgoci lub ograniczonych warunków. Dotyczy to w

⁷ Zmieniona dyrektywa (UE) 2018/2001 Artykuł 29 ust. 4

⁸ Zmieniona dyrektywa (UE) 2018/2001 Artykuł 29 ust. 4 lit. a)

szczegółowości obszarów płytkowodnych, przybrzeżnych, bagien, torfowisk i wrzosowisk.

Zachowanie statusu terenu podmokłego oznacza również, że stan ten nie może być aktywnie lub niekorzystnie zmieniany. Audytor musi zweryfikować każdą zmianę statusu terenu podmokłego, która nastąpiła w ciągu roku podczas corocznej kontroli.

Wymagania dotyczące weryfikacji dotyczące oceny statusu gruntów zostały szczegółowo opisane w niniejszym dokumencie w sekcji 4.6.2 "Weryfikacja statusu gruntów".

4.2.2 Obszary zalesione⁹

- a) Obszary stale zalesione, czyli obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30%, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi in situ (art. 29 ust. 4 lit. b) zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001). Nie obejmują one gruntów, które są w przeważającej części użytkowane rolniczo lub jako grunty miejskie (Komunikat Komisji Europejskiej 2010/C 160/02).¹⁰ "Grunty użytkowane rolniczo" w tym kontekście odnoszą się do drzewostanów w systemach produkcji rolnej, takich jak plantacje drzew owocowych, plantacje palm olejowych i systemy rolno-leśne, w których uprawy są prowadzone pod osłoną drzew.
- b) Grunty o powierzchni większej niż jeden hektar z drzewami wyższymi niż pięć metrów i pokryciem powierzchni przez korony drzew wynoszącym od 10% do 30% (znane jako "obszary słabo zalesione"¹¹) lub drzewa, które mogą osiągnąć te progi in situ, chyba że przedstawiono dowody, że zasoby węgla na obszarze przed przekształceniem i po nim są takie, że przy zastosowaniu metodyki określonej w części C załącznika VI do zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 warunki określone w ust. 10 niniejszego artykułu zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 zostałyby spełnione (art. 29 ust. 4 lit. c)).

Pokrycie powierzchni przez korony drzew to stopień, w jakim powierzchnia lasu jest pokryta warstwą gałęzi i liści na szczycie drzew leśnych. Pokrycie powierzchni przez drzewo odpowiada szerokości jego korony. Szerokość korony można oszacować lub zmierzyć. Przy

⁹ Zmieniona dyrektywa 2018/2001 Artykuł 29 ust. 4 lit. b) i c)

¹⁰ "Grunty użytkowane rolniczo" w tym kontekście odnoszą się do drzewostanów w systemach produkcji rolnej, takich jak plantacje drzew owocowych, plantacje palm olejowych i systemy rolno-leśne, w których uprawy są prowadzone pod osłoną drzew (Komunikat Komisji UE 2010/C 160/02).

¹¹ Definicja REDcert

określaniu procentowego pokrycia powierzchni przez korony drzew stosuje się rzut pionowy wszystkich szerokości koron.

Status obszarów zalesionych obejmuje wszystkie etapy rozwoju i przedziały wieku. Możliwy jest tymczasowy spadek pokrywy powierzchni przez korony drzew poniżej 10% lub 30% w przypadku wylesienia lub w wyniku katastrofy naturalnej (np. lawiny). Nie zmienia to jednak statusu gruntu jako obszaru zalesionego, o ile ponowne zalesienie lub naturalne odmłodzenie zostanie zapewnione w rozsądnym czasie.

Pokrycie powierzchni przez korony drzew wyrażone w procentach oznacza średnie pokrycie powierzchni przez korony drzew na danym obszarze leśnym; odpowiada to obszarowi o jednorodnym pokryciu powierzchni przez korony drzew. Jeżeli obszar ma mierzalnie różne pokrycia powierzchni przez korony drzew, należy go podzielić na podobszary, z których każdy ma jednorodne pokrycie powierzchni przez korony drzew, aby określić średnie pokrycie powierzchni przez korony drzew. Średnie pokrycie powierzchni przez korony drzew jest następnie wyprowadzane z pokrycia powierzchni przez korony drzew na podobszarach.

Całkowita wielkość obszaru zalesionego musi być brana pod uwagę niezależnie od tego, jak duża część obszaru zalesionego znajduje się na obszarach rolniczych lub gruntach uprawnych. W związku z tym całkowita wielkość ma zastosowanie jako standard dla limitów wymienionych tutaj dla stopnia pokrycia 10% (lit. b. – słabo zalesione) lub 30% (lit. a. – stale zalesione). Jeżeli całkowita wielkość obszaru zalesionego jest większa niż jeden hektar i jeżeli cały obszar ma drzewa wyższe niż pięć metrów, obszar ten i każda jego część znajdująca się na obszarze operacyjnym lub uprawnym jest klasyfikowana jako obszar zalesiony. Nawet jeżeli tylko 0,5 ha obszaru zalesionego leży na obszarze rolniczym, te 0,5 ha należy sklasyfikować jako obszar zalesiony, podobnie jak cały obszar.

Obszary stale zalesione nie mogą być przekształcane, nawet jeżeli zezwalają na to przepisy krajowe.

Plantacje o krótkiej rotacji nie podlegają przepisom określonym w art. 29 ust. 4 lit. b) i c) zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, ponieważ są klasyfikowane jako uprawy trwałe, a zatem stanowią część gruntów rolnych, chyba że są inaczej zdefiniowane przez prawo w kraju pochodzenia.

Przepisy określone w ustępie zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 (art. 29 ust. 4 lit. a)-c)) nie mają zastosowania, jeżeli w momencie pozyskania surowca grunt miał taki sam status jak w styczniu 2008 r.

Wymagania dotyczące weryfikacji dotyczące oceny statusu gruntów zostały szczegółowo opisane w niniejszym dokumencie w sekcji 4.7.2 "Weryfikacja statusu gruntów".

4.2.3 Torfowiska¹²

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów, które w dniu 1 stycznia 2008 r. były torfowiskami.

Wyjątek jest możliwy, jeżeli przedstawione zostaną dowody na to, że

- grunt był całkowicie osuszony w dniu 1 stycznia 2008 r., lub
- grunt nie był osuszany od dnia 1 stycznia 2008 r.

Oznacza to, że w przypadku torfowisk, które były częściowo osuszone w dniu 1 stycznia 2008 r., późniejsza głębsza melioracja, mająca wpływ na glebę, która nie była jeszcze całkowicie osuszona, stanowiłaby naruszenie kryterium¹³.

Sam torf nie jest uważany za biomasę.

Gleba torfowa to gleba, która po przeanalizowaniu do głębokości 60 cm wykazuje materiał organiczny (substrat torfowy) w poziomych warstwach o łącznej grubości co najmniej 30 cm. Masa materiału organicznego wynosi co najmniej 20% węgla organicznego w glebie drobnoziarnistej.

Meliorację definiuje się jako obniżenie średniego rocznego poziomu wody z powodu zwiększonej utraty wody lub zmniejszonego zaopatrzenia w wodę w wyniku działalności człowieka lub instalacji zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz danego obszaru.

Torfowiska, które były już wykorzystywane jako grunty uprawne przed datą graniczną, mogą być wykorzystywane do uprawy biomasy, o ile zostaną przedstawione dowody, że uprawa i pozyskiwanie tego surowca nie wymagały osuszania gruntów, które wcześniej nie były osuszane.

Wymagania dotyczące weryfikacji dotyczące oceny statusu gruntów zostały szczegółowo opisane w niniejszym dokumencie w sekcji 4.6.2 "Weryfikacja statusu gruntów".

¹² Zmieniona dyrektywa (UE) 2018/2001 Artykuł 29 ust. 5

¹³ Komunikat Komisji UE 2010/C 160/02

4.3 Środowiskowo odpowiedzialna produkcja biomasy

Producenci muszą utrzymywać swoje grunty w stanie dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska i zapewnić, że nie dojdzie do znacznego zmniejszenia lub przekształcenia trwałych użytków zielonych. Obejmuje to zapobieganie pogarszaniu się stanu siedlisk przyrodniczych, np. poprzez budowę budynków lub innych obiektów z nadmierną zmianą użytkowania gruntów oraz zapobieganie wkraczaniu niepożądaney roślinności na grunty rolne. System REDcert-EU musi zatem zapewniać, że biomasa – w tym dostarczanie resztek poźniwnych i innych pozostałości rolniczych – jest produkowana w sposób przyjazny dla środowiska.

Odpowiedzialna środowiskowo produkcja biomasy oznacza:

- gospodarowanie zgodnie z wymaganiami wytycznych dobrych praktyk rolniczych
- utrzymanie gleby w stanie "dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska"

Zgodnie z wymaganiami wytycznych WPR, REDcert opiera się na rozporządzeniu (UE) nr 2021/2116 (wcześniej 1307/2013), które reguluje płatności bezpośrednie dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej (znanej również jako "warunkowość WPR", wcześniej "kryteria współzależności"). Specyfikacje dotyczące odpowiedzialnej środowiskowo produkcji biomasy można znaleźć w rozporządzeniu (UE) nr 2021/2115, załącznik III (wcześniej rozporządzenie (UE) nr 1306/2013, załącznik II).

Ponadto system REDcert-EU musi przestrzegać zasad dobrej praktyki rolniczej i norm dotyczących utrzymania gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska. Zasady dobrej praktyki rolniczej mają na celu zapewnienie zrównoważonej żyzności i wydajności gleby jako zasobu naturalnego.

Wymagania systemu REDcert-EU dotyczące odpowiedzialnej środowiskowo produkcji biomasy mają również wyraźne zastosowanie do resztek poźniwnych i innych pozostałości rolniczych. Jeżeli pozyskiwane są odpady lub pozostałości rolnicze, producent biomasy musi zapewnić, że nie ma to negatywnego wpływu na jakość gleby i zasoby węgla w glebie.

Zasady dobrej praktyki rolniczej obejmują w szczególności następujące warunki:

- struktura gleby jest zachowana lub poprawiona
- zapobiega się zagęszczaniu gleby w możliwym zakresie, w szczególności biorąc pod uwagę rodzaj gleby, wilgotność gleby i nacisk na glebę powodowany przez sprzęt wykorzystywany do celów rolniczych

- zapobiega się erozji gleby w możliwym zakresie poprzez użytkowanie dostosowane do miejsca, w szczególności poprzez uwzględnienie nachylenia, warunków wodnych i wiatrowych oraz pokrywy glebowej
- utrzymywane są naturalne elementy strukturalne pól, w szczególności żywopłoty, drzewa rosnące na środku pól, obrzeża pól i tarasy polowe, które są niezbędne do ochrony gleby
- aktywność biologiczna gleby jest utrzymywana lub wspierana przez odpowiedni płodozmian, oraz
- zawartość próchnicy w glebie typowej dla danego miejsca jest zachowana, w szczególności poprzez wystarczającą podaż materii organicznej lub zmniejszenie intensywności uprawy, oraz
- uprawa gleby musi być zawsze dostosowana do miejsca, z uwzględnieniem warunków pogodowych.

4.3.1 Jakość gleby i ochrona zasobów węgla

Jeżeli resztki poźniwne są pozyskiwane w celu wykorzystania jako biomasa, biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy, producent resztek poźniwnych musi wdrożyć środki odpowiednie do utrzymania jakości gleby i zawartości węgla w glebie, przy czym należy spełnić co najmniej wymagania dotyczące zachowania struktury gleby, ochrony gleb przed erozją i zachowania zawartości materii organicznej w glebie (węgla w glebie) typowej dla danego miejsca, zgodnie z załącznikiem VI do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/996.

Należy sprawdzić, czy zbiór odpadów i pozostałości rolniczych nie ma negatywnego wpływu na jakość gleby i zawartość węgla w glebie. Celem tej weryfikacji jest zapewnienie, że na gruntach stosowane są odpowiednie praktyki gospodarki rolnej lub monitorowania gleby w celu promowania sekwestracji dwutlenku węgla w glebie i jakości gleby na poziomie krajowym lub na poziomie podmiotu gospodarczego.

Na poziomie krajowym podejście to może opierać się na planach i działaniach wymaganych przez prawo krajowe. W ramach audytu podmiot gospodarczy musi przedstawić dowód, że opracowane plany lub działania prowadzone w celu weryfikacji wymagań dotyczących utrzymania jakości gleby i ochrony zasobów węgla podlegają już przepisom krajowym i odpowiednim systemom monitorowania.

Jeżeli nie można wykazać zgodności z kryteriami dotyczącymi jakości gleby i ochrony zasobów węgla na poziomie krajowym, podmiot gospodarczy musi wdrożyć plan zarządzania obejmujący środki o równoważnym skutku.

Środki te mogą obejmować (niewyczerpująca lista przykładów):

- Co najmniej 3-plonowy płodozmian, w tym rośliny strączkowe lub nawóz zielony w systemie upraw, w celu promowania żyzności gleby, węgla w glebie, bioróżnorodności gleby, kontroli patogenów i ograniczenia erozji gleby
- Wysiew roślin okrywowych/międzyplonowych/pośrednich przy użyciu odpowiedniej lokalnie mieszanki gatunków z co najmniej jedną rośliną strączkową
- Zapobieganie zagęszczaniu gleby, a tym samym erozji gleby, poprzez unikanie prac uprawowych na mokrych glebach
- Zakaz wypalania ściernisk uprawnych (z wyjątkiem powodów związanych ze zdrowiem roślin)
- Wapnowanie kwaśnych gleb w celu poprawy struktury gleby, bioróżnorodności gleby i zawartości węgla w glebie
- Dodanie poprawek organicznych, np. biowęgla, kompostu, obornika i resztek poźniwnych
- Agroleśnictwo

Skuteczność środków podjętych w celu ochrony jakości gleby i zasobów węgla w glebie musi zostać zweryfikowana i udokumentowana za pomocą "planu gospodarowania", który jest zwykle wdrażany jako dokumentacja zarządzania polem, w której dokumentowane są wszystkie działania związane z produkcją upraw. Taki plan zarządzania weryfikuje i dokumentuje stosowanie środków podjętych w celu ochrony jakości gleby i zasobów węgla w glebie.

Działania monitorujące obejmują odpowiednie instrumenty, takie jak (niewyczerpująca lista przykładów)

- Ocena ryzyka (identyfikacja obszarów o wysokim ryzyku degradacji gleby pomaga zapobiegać temu ryzyku i koncentrować się na obszarach o największym narażeniu),
- Analiza materii organicznej gleby,
- Analiza zawartości węgla organicznego w glebie,
- Ocena ryzyka erozji gleby,

- Plany zarządzania składnikami odżywczymi,
- Regularne analizy pH gleby

Informacje, które mają być wykorzystane do tych działań monitorujących, mogą pochodzić od poszczególnych podmiotów gospodarczych i/lub z wyższego poziomu, w tym z wiarygodnych publikacji naukowych i od władz krajowych/regionalnych.

System REDcert może przedstawić przegląd państw członkowskich i krajów trzecich, w których system jest stosowany, w jaki sposób ustawodawstwo krajowe reguluje stosowanie podstawowych praktyk zarządzania glebą w celu uwzględnienia potencjalnego wpływu pozyskiwania takich pozostałości na jakość gleby i zasoby węgla w glebie, wraz z mechanizmami monitorowania i egzekwowania wdrażania tych praktyk.

Jeżeli taki przegląd rodzaju wdrożenia nie jest dostępny dla danego kraju, do jednostki certyfikującej należy weryfikacja istnienia i skuteczności planu gospodarowania podczas audytu, pod warunkiem, że ma ona możliwości techniczne do realizacji tego zadania. Jednakże, REDcert musi sprawować ogólny nadzór nad certyfikacją na poziomie krajowym w ramach wewnętrznego procesu monitorowania REDcert.

W przypadku zastosowania podejścia opartego na audycie grupowym, obowiązkiem punktu zbiórki/pierwszego punktu gromadzenia jest upewnienie się, że wszystkie gospodarstwa dostarczające odpady i pozostałości rolnicze spełniają określone wymagania. Odpowiednie informacje na temat tego, w jaki sposób zapewniana jest zgodność (na poziomie krajowym lub na poziomie podmiotu gospodarczego), należy dostarczyć do pierwszego punktu gromadzenia/punktu zbiórki w oparciu o oświadczenie własne.

4.3.2 Zachowanie struktury gleby

Struktura gleby lub tekstura gleby oznacza fizyczny rozkład stałych składników gleby. Odpowiedniość gleby jako miejsca dla roślin (funkcja produkcyjna gleby) o wysokiej aktywności biologicznej (funkcja siedliskowa gleby) oraz jako filtra dla wód podziemnych (funkcja regulacyjna gleby) zależy od tego fizycznego rozkładu z zamkniętymi porami dla powietrza i wody w glebie. Konieczna jest dokładna ocena struktury gleby w zależności od miejsca i terenu.

W systemie REDcert-EU grunty rolne muszą być użytkowane w sposób, który zachowuje lub poprawia strukturę gleby, tak aby

- stan fizyczny gleby był ogólnie odpowiedni dla zamierzonej uprawy dzięki wystarczająco grubej i średnio porowatej, stabilnej strukturze gleby bez szkodliwego zagęszczania i erozji gleby
- zawartość wody, powietrza i ciepła, a także filtrowanie i buforowanie gleby były zapewnione, a składniki odżywcze były dostępne dzięki dobremu wzrostowi korzeni
- potencjał biologicznego wzrostu i degradacji był zwiększony, a zdolność samoregulacji biologicznie aktywnych gleb, które są wystarczająco zaopatrzone w materię organiczną, była wspierana przez mikroorganizmy i zwierzęta glebowe
- uwzględniane były możliwe interakcje z chorobami i szkodnikami.

Można to osiągnąć na przykład poprzez:

- tworzenie porowatej, mniej zamulonej powierzchni gleby poprzez przygotowanie gruboziarnistego podłoża siewnego po uprawie gleby lub poprzez mulczowanie lub siew bezpośredni, metodę uprawy pasowej "strip-till", gdy jest to możliwe lub konieczne, w zależności od lokalizacji i płodozmianu
- tworzenie/utrzymywanie stabilnej, sprężystej struktury gleby w wierzchniej warstwie gleby użytków rolnych poprzez delikatną uprawę w celu wyeliminowania zagęszczenia gleby lub promowanie struktury miękiszu, wystarczającą podaż próchnicy, dostosowanie spulchniania gleby do płodozmianu, uprawy konserwujące (tam, gdzie to możliwe) lub stabilizację biologiczną (intensywny wzrost korzeni, np. poprzez międzyplony i rośliny głęboko korzeniące się).

4.3.3 Zapobieganie zagęszczaniu gleby

Zagęszczenie gleby definiuje się jako wzrost gęstości gleby (g/cm^3) lub odpowiadający mu spadek zawartości porów (% obj.). Zagęszczanie gleby ma konsekwencje dla funkcji gleby. Może to być spowodowane czynnikami antropogenicznymi (siły normalne i ścinające, ugniatanie), osiadaniem spowodowanym własnym ciężarem lub osadzaniem się substancji stałych.

W produkcji roślinnej wykorzystuje się potężne maszyny, urządzenia i pojazdy transportowe w celu uzyskania wysokiej wydajności. Parametry wydajnościowe (moc

silnika, szerokość robocza, pojemność zbiorników itp.) ciągników rolniczych, w szczególności maszyn żniwnych, oraz technologii transportu i zastosowania wzrosły w ciągu ostatnich dziesięcioleci.

Obciążenie mechaniczne gleb rolniczych niesie ze sobą ryzyko, że podczas jazdy z ekstremalnymi obciążeniami kół w zbyt wilgotnych warunkach może dojść do szkodliwego zagęszczenia podłoża.

W systemie REDcert-EU przejazd maszyn po polach uprawnych musi się odbywać w sposób jak najbardziej zapobiegający szkodliwemu zagęszczeniu, tak aby

- nie miało to wpływu na wzrost korzeni, rozwój upraw oraz dostępność wody i składników odżywczych
- degradacja materii organicznej gleby oraz buforowanie i filtrowanie nie były utrudnione
- nie miało to negatywnego wpływu na warunki życia mikroflory i fauny glebowej
- zdolność infiltracji nie była hamowana

Można to osiągnąć na przykład poprzez:

- możliwości techniczne, w tym zmniejszenie nacisku na powierzchnię styku (np. koła kratowe, podwójne opony, opony szerokie i terenowe, napędy pasowe, zmniejszenie wewnętrznego ciśnienia w oponach, dostosowanie obciążenia kół do warunków gruntowych), zmniejszenie obciążenia kół (np. osie mnogie, podwozie łagodne dla gleby), stosowanie maszyn i urządzeń o niskim obciążeniu kół, przenoszenie mocy łagodne dla gleby, zapobieganie poślizgowi gleby (np. napęd na wszystkie koła, sprzęt napędzany przez WOM zamiast holowanego na ciężkich glebach, sprzęt półzawieszany zamiast zawieszanego) itp.
- możliwości dostosowania metod pracy, w tym łączenie operacji, jazdę poza bruzdą podczas orki, unikanie jazdy po niestabilnej glebie, stosowanie "układu kierowniczego kraba" w maszynach wieloosiowych (np. kombajnach do buraków lub ziemniaków), zapewnienie przechowywania na polu i przechowywania pośredniego, stosowanie pełnych szerokości roboczych w celu zminimalizowania ilości śladowych itp.
- ułatwienie przejeżdżania po glebie, np. poprzez spulchnianie gleby właściwe dla danego typu gleby tylko w optymalnych warunkach, ograniczenie orki i spulchniania do absolutnie niezbędnego zakresu w zależności od płodozmianu i rodzaju uprawy,

ograniczenie głębokiego spulchniania do poziomu określonego na podstawie wcześniejszej oceny (np. sonda glebowa, diagnoza szpadlem), uprawy konserwujące lub siew bezpośredni (w miarę możliwości), biologiczną stabilizację mechanicznie spulchnionej struktury gleby (uprawa międzyplonów, odłogowanie) itp.

4.3.4 Zapobieganie erozji gleby

Erozja gleby jest definiowana jako utrata gleby, na którą w mniejszym lub większym stopniu wpływają erozyjne opady lub wiatr oraz użytkowanie gruntów przez ludzi. Prowadzi to do odrywania, transportu i gromadzenia się cząstek gleby oraz związanych z nimi składników odżywczych i zanieczyszczeń. Oprócz negatywnych skutków przemieszczenia gleby w odniesieniu do funkcji gleby i żyzności gleby na dotkniętym obszarze, zrzuty i wprowadzanie substancji mogą mieć konsekwencje dla sąsiednich i odległych zbiorników wodnych i biotopów.

Producenci muszą chronić glebę przed erozją za pomocą odpowiednich środków. "Dobre praktyki rolnicze" obejmują kilka środków zapobiegających erozji. Wymaga to

- podstawowej oceny gruntów rolnych pod kątem potencjalnego ryzyka erozji, którą można uzyskać na podstawie długości stoku, nachylenia stoku, rodzaju gleby, pokrywy glebowej (metoda uprawy, płodozmian), a w szczególności na podstawie wartości empirycznych (potencjalna erozja gleby, którą należy określić np. za pomocą równania erozji gleby, nie może być jednak utożsamiana z rzeczywistą erozją gleby), a także
- wynikających z tego środków ostrożności, które muszą opierać się na ocenie potencjalnego ryzyka.

Wyzwaniem jest utrzymanie naturalnej struktury gleby przy jednoczesnym zmniejszeniu ryzyka erozji spowodowanej przez wiatr i wodę oraz zminimalizowanie czasu, w którym gleba jest odkryta (np. czas między zbiorami a następnym siewem). Obszary o wyższym potencjale lub ryzyku erozji powinny zostać zidentyfikowane i podlegać specjalnemu monitorowaniu. Szczególną uwagę należy zwrócić na bardzo piaszczyste gleby i grunty na zboczach.

W związku z tym określono minimalne wymagania w celu zmniejszenia ryzyka erozji, w zależności od stopnia zagrożenia erozją wodną lub wietrzną na gruntach rolnych. Jako wytyczne dotyczące oceny ryzyka i minimalnych wymagań z niej wynikających, system

REDcert-EU odnosi się do zaleceń "przepisów GAEC 5" oraz przepisów warunkowości WPR dotyczących warunków ograniczania erozji gleby podczas uprawy.

Zgodnie z przepisami GAEC 5 i warunkowości CAP, zastosowanie mają następujące zasady:

- Grunty uprawne przydzielone do kategorii erozji wodnej CC_{Woda1} i nieobjęte specjalnym środkiem kontroli erozji nie mogą być zaorywane od 1 grudnia do końca 15 lutego. Orka po zebraniu poprzedniej uprawy jest dozwolona tylko wtedy, gdy zasiano ją przed 1 grudnia. Tam, gdzie uprawa odbywa się prostopadle do zbocza, te dwa ograniczenia dotyczące orki nie mają zastosowania.
- Jeżeli grunty uprawne są przydzielone do kategorii erozji wodnej CC_{Woda2} i nie są objęte specjalnym środkiem kontroli erozji, nie można ich zaorywać między 1 grudnia a 15 lutego. Orka w okresie od 16 lutego do końca 30 listopada jest dozwolona tylko bezpośrednio po siewie. Najpóźniejszy termin siewu to 30 listopada. Orka jest zabroniona przed siewem upraw rzędowych o rozstawie rzędów 45 cm lub większym.
- Jeżeli grunty uprawne są przydzielone do kategorii erozji wietrznej CC_{Wiatr} i nie są objęte specjalnym środkiem kontroli erozji, można je zaorywać tylko wtedy, gdy zostały zasiane przed 15 marca. W odstępstwie od tej zasady, orka jest dozwolona tylko od 1 marca, z wyjątkiem upraw rzędowych o rozstawie rzędów 45 cm lub większym, gdy siew odbywa się bezpośrednio po niej. Zakaz zaorywania upraw rzędowych nie ma zastosowania w przypadku, gdy przed dniem 1 grudnia pasy zieleni o szerokości co najmniej 2,5 metra i w odległości nie większej niż 100 metrów są wysiewane prostopadle do głównego kierunku wiatru lub w przypadku upraw na nasypach, gdy nasypy są ustawione prostopadle do głównego kierunku wiatru lub gdy sadzonki są sadzone bezpośrednio po zaoraniu.

Podstawowymi środkami zapobiegającymi erozji gleby mogą być na przykład:

- Metody uprawy gleby zmniejszające erozję, takie jak uprawa konserwująca z siewem w mulcz w celu kontroli erozji na dużą skalę (jeżeli to możliwe, w całym płodozmianie, ale przynajmniej na poszczególnych obszarach szczególnie dotkniętych erozją (kukurydza, buraki cukrowe), siew w mulcz, jeżeli to możliwe, bez przygotowania łoża siewnego w celu pozostawienia chroniącej glebę warstwy mulczu i utrzymania stabilnych agregatów glebowych itp.)
- Środki mające na celu zapobieganie erozji w uprawie roślin, takie jak minimalizowanie okresów bez pokrywy glebowej, w tym płodozmian, międzyplony,

podсів i ściółka ze słomy, uprawa gleby prostopadle do zbocza, unikanie ścieżek biegnących w dół, unikanie lub eliminowanie zagęszczania gleby hamującego infiltrację, tworzenie i utrzymywanie stabilnych agregatów glebowych, które zmniejszają zamulenie poprzez promowanie aktywności biologicznej oraz wapnowanie lub podobne środki itp.

- Projekt upraw i pól ograniczający erozję, taki jak podział pola na pasy kontroli erozji (np. drzewa, obrzeża pola), ścieżki z rowami lub układanie wiatrochronów prostopadle do nachylenia lub głównego kierunku wiatru, układanie równoległych pasów prostopadle do nachylenia i głównego kierunku wiatru ze zmianą rodzajów upraw lub wysiewanie pasów trawy w celu spowolnienia spływu itp.

4.3.5 Zachowanie naturalnych elementów strukturalnych na polach

W systemie REDcert-UE producenci muszą zapewnić zachowanie lub odtworzenie typowych cech krajobrazu (np. żywopłotów, stawów, naturalnych cieków wodnych, rowów, drzew w linii, w grupach lub pojedynczo itp.).

Ochrona naturalnych elementów strukturalnych na polach lub na obszarach rolniczych jest zarówno elementem prawidłowego rolnictwa, jak i ważnym celem ochrony przyrody. Znaczenie naturalnych elementów strukturalnych wynika z ich różnorodnych funkcji ekologicznych i kulturowych (ochrona gleby i wody, funkcja siedliska dla flory i fauny, różnorodność i charakter krajobrazu).

Funkcja ochrony gleby przez elementy strukturalne na obszarach rolniczych obejmuje przede wszystkim ograniczenie erozji gleby przez wiatr i wodę na polach uprawnych. W rezultacie elementy strukturalne wymagane do ochrony gleby powinny zostać zachowane i, w razie potrzeby, uzupełnione. Obejmuje to w szczególności:

- elementy strukturalne zmniejszające erozję wietrzną na gruntach rolnych, takie jak przepuszczalne żywopłoty/nasadenia wiatrochronne, wystarczająco gęste rzędy drzew, ewentualnie również inne nasadenia leśne lub elementy krajobrazu, które zwiększają szorstkość terenu, oraz
- elementy strukturalne ograniczające erozję wodną na gruntach rolnych, takie jak tarasy uprawne, drogi z obrzeżami, zagajniki, bezwzględne użytki zielone i inne małe struktury, rowy w poprzek nachylenia, pasy trawy/marginesy z wystarczająco głębokimi bruzdami brzeżnymi i wystarczającą szerokością w poprzek nachylenia,

żywopłoty z podszyciem i wystarczająco głębokimi bruzdami na krawędziach, a także wystarczającą szerokością prostopadłą do kierunku nachylenia, w każdym przypadku w obrębie i/lub powyżej pola, trwałe użytki zielone na zboczach, w zagłębieniach, na dawnych ścieżkach dolinowych i głębokich wąwozach w celu spowolnienia spływu i erozji.

Podczas tworzenia nowych elementów strukturalnych dla ochrony gleby należy w miarę możliwości wykorzystywać dawne ścieżki, granice pól itp. Poprzez ich integrację z ogólną koncepcją użytkowania gruntów rolnych, służą one nie tylko ochronie gleby, ale także spełniają inne funkcje ekologiczne, zwłaszcza w odniesieniu do różnorodności biologicznej (funkcja biotopu i sieci biotopów), a także różnorodności i indywidualności krajobrazu.

4.3.6 Zachowanie materii organicznej gleby

Próchnica (również: materia organiczna gleby (także C_{org}) jest warunkiem wstępnym tworzenia się gleby i jej żyzności oraz stanowi jeden z największych rezerwuarów węgla. Wpływa ona na prawie wszystkie fizyczne, chemiczne i biologiczne właściwości gleby, a także na cykle C i N. Jest to zatem decydujący czynnik środowiskowy i wymaga szczególnej uwagi. Rodzi to pytanie o optymalną zawartość próchnicy. Próchnica i zawarte w niej składniki odżywcze muszą być postrzegane jako nierozdzielna całość, ponieważ wzajemnie na siebie wpływają.

W przeciwieństwie do mineralnych składników odżywczych roślin w glebie, nie ma międzynarodowych wartości referencyjnych dla optymalnej lub pożądanej zawartości próchnicy w glebie. Materia organiczna gleby składa się z frakcji rozkładalnej (aktywnej) i w dużej mierze obojętnej (stabilnej). Tylko część rozkładalna ("próchnica odżywcza") jest zależna od gospodarowania glebą i można na nią odpowiednio wpływać. Z drugiej strony, frakcja obojętna ("próchnica trwała"), która stanowi do dwóch trzecich całkowitej ilości, jest w dużej mierze chroniona przed rozkładem w zależności od rodzaju gleby.

Całkowita zawartość samej próchnicy mówi zatem bardzo niewiele o podaży rozkładalnej materii organicznej. Tak więc, na przykład, orna gleba piaszczysta z 1% organicznie związanego węgla jest już bardzo bogata w próchnicę; gleba gliniasta z 1,5% C_{org} , z drugiej strony, może być już całkowicie uboga w rozkładalną materię organiczną.

Poziom materii organicznej w glebie musi być utrzymywany w systemie REDcert-EU za pomocą lokalnie dostosowanych praktyk uprawy roli lub przywracany w przypadku, gdy gleba została pozbawiona składników odżywczych. Oznacza to, że należy dążyć do zrównoważonej zawartości próchnicy na gruntach rolnych, a w przypadku niedostatecznej

podaży należy dążyć do dodatniej zawartości próchnicy. W systemie REDcert-UE wymóg ten wyraźnie odnosi się nie tylko do uprawy głównej rośliny na gruntach rolnych, ale także do wykorzystania resztek poźniwnych lub innych pozostałości z gruntów rolnych.

W przypadku stosowania nawozów organicznych w celu poprawy organicznej substancji glebowej, należy wziąć pod uwagę wymagania żywieniowo-fizjologiczne gleby. Ogólnie niższa intensywność uprawy konserwującej może skutecznie przyczynić się do utrzymania i zwiększenia ilości materii organicznej ze wszystkimi pozytywnymi konsekwencjami dla struktury i właściwości gleby.

Zaopatrzenie gleby w materię organiczną można ocenić za pomocą odpowiedniej "metody bilansu próchnicy", ponieważ nie są jeszcze dostępne wiarygodne wartości referencyjne dla optymalnej zawartości próchnicy w glebie.

Wymagania dotyczące zachowania materii organicznej są uważane za spełnione, jeżeli istnieje wystarczająca dywersyfikacja upraw na poziomie gospodarstwa. W związku z tym system REDcert-EU określa minimalne wymagania dotyczące liczby i dozwolonego udziału procentowego poszczególnych upraw rolnych w całkowitej powierzchni gruntów ornych gospodarstwa. Dywersyfikacja upraw zazwyczaj odnosi się tylko do gruntów ornych gospodarstwa. Z drugiej strony, uprawy trwałe i trwałe użytki zielone nie są uwzględniane w uprawach rolnych, które należy wziąć pod uwagę w kontekście dywersyfikacji upraw.

W systemie REDcert-EU obowiązują następujące minimalne wymagania dotyczące weryfikacji zachowania materii organicznej gleby poprzez dywersyfikację upraw:

- Gospodarstwa o powierzchni do 30 hektarów gruntów ornych muszą prowadzić co najmniej 2 różne uprawy, przy czym główna uprawa może stanowić maksymalnie 75% powierzchni uprawnej.
- Gospodarstwa rolne o powierzchni ponad 30 hektarów gruntów ornych muszą prowadzić co najmniej 3 różne uprawy, przy czym główna uprawa może stanowić maksymalnie 75%, a dwie uprawy o największej powierzchni mogą łącznie stanowić maksymalnie 95%. Jeżeli gospodarstwa te spełniają wymóg "co najmniej trzech różnych upraw", ale nie spełniają wszystkich lub części pozostałych wymagań, wymagania te są jednak spełnione w następujących dwóch przypadkach:
 - a) Pierwszy wyjątek dotyczy gospodarstw, w których główną uprawą jest ponad 75% trawy lub innych zielonych roślin pastewnych. W takim przypadku

powierzchnia innych głównych upraw na pozostałych gruntach ornych musi być mniejsza niż 75%, chyba że są to grunty ugorowane.

Drugi wyjątek dotyczy gospodarstw, których główną uprawą jest ponad 75% ugorów. Wtedy powierzchnia innych głównych upraw na pozostałych gruntach ornych musi wynosić poniżej 75%, chyba że jest to trawa lub inne rośliny pastewne.

Jeżeli tak nie jest, zachowanie materii organicznej gleby w systemie REDcert-EU można zweryfikować (nie ostatecznie), za pomocą następujących metod:

- każdego roku do 31 marca następnego roku obliczany jest bilans próchnicy na poziomie gospodarstwa. Jeżeli bilans próchnicy nie jest niższy niż -75 kg próchnicy-C na ha, warunek jest spełniony. Wyniki bilansu próchnicy muszą być przechowywane przez 5 lat, lub
- przeprowadza się badanie próchnicy gleby, którego wyniki nie mogą być starsze niż 7 lat w roku kalendarzowym, w którym gospodarstwo jest kontrolowane. Analizy humusu są wymagane dla każdej działki o powierzchni 1 ha lub większej. W przypadku badania gleby, zawartość próchnicy powyżej 1% dla gleb o zawartości gliny do 13% i zawartość próchnicy 1,5% dla gleb o zawartości gliny powyżej 13% jest wartością graniczną dla spełnienia wymogu. Wyniki bilansu próchnicy muszą być przechowywane przez co najmniej 8 lat.

Jeżeli jednak w gospodarstwie uprawiane są wyłącznie rośliny o neutralnym lub pozytywnym wpływie na zawartość próchnicy w glebie ("multiplikatory próchnicy"), rolnik jest zwolniony z wymogu sporządzania bilansu próchnicy lub analizy próchnicy gleby, a wymóg utrzymania materii organicznej również uznaje się za spełniony.

Za uprawy z pozytywnym lub neutralnym wpływem na zawartość próchnicy (zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 6 w związku z załącznikiem nr 4 do rozporządzenia w sprawie obowiązków w zakresie płatności bezpośrednich) uznaje się:

- rośliny wysokobiałkowe (w szczególności bobik, groch, łubin) wyłącznie do produkcji ziarna
- rośliny oleiste (w szczególności rzepak, słonecznik) wyłącznie do produkcji ziarna
- kukurydzę do wyłącznego użytku w postaci kolb lub ziaren
- wieloletnie rośliny pastewne (w szczególności koniczyna, koniczyna trawiasta, lucerna, trawy uprawne i ich mieszanki), również do rozmnażania nasion

- zielony ugór, odłogowanie gruntów uprawnych

Inne przykłady środków mających na celu utrzymanie lub budowanie materii organicznej gleby to:

- zredukowana uprawa lub jej brak
- ponowne nawadnianie
- stosowanie roślin okrywowych
- dodawanie poprawek organicznych, np. biowęgla, kompostu, obornika, resztek poźniwnych

Wypalanie ściernisk jest zabronione w systemie REDcert-EU zgodnie z dobrymi praktykami rolniczymi i środowiskowymi w celu zachowania materii organicznej gleby. Może ono zostać zatwierdzone, jeżeli jest to konieczne dla ochrony roślin w rozumieniu ustawy o ochronie roślin i jeżeli nie ma powodu do obaw o szkodliwy wpływ na równowagę naturalną.

4.3.7 Stosowanie nawozów

"Dobra Praktyka Rolnicza" obejmuje zasady odpowiedzialnego obchodzenia się i stosowania wszystkich rodzajów nawozów. Szczególną uwagę należy zwrócić na nawozy o wysokiej zawartości azotu ze względu na ich negatywny wpływ na jakość wód gruntowych i powierzchniowych (azotany i amon), a także na emisje gazów cieplarnianych (NH_4 i NO_2).

Producenci muszą zatem wdrożyć praktyki, które zmniejszają zanieczyszczenie azotanami, biorąc pod uwagę specyficzne warunki uprawy w ich regionie i rodzaj uprawy. Są to następujące kwestie:

- przestrzeganie okresów, w których stosowanie nawozów jest zabronione
- niestosowanie nawozów na gruntach o dużym nachyleniu
- niestosowanie nawozów na gruntach nasyconych wodą, zamrzniętych lub pokrytych śniegiem
- stworzenie dla upraw bilansu składników odżywczych uwzględniającego nakłady składników odżywczych w stosunku do ich poboru (nakłady = każdy rodzaj nawozu; pobór = wszystko, co zostało zebrane, w tym słoma i produkty uboczne) lub udokumentowanie faktycznie zastosowanych ilości nawozu lub składników odżywczych

- ostrożność przy stosowaniu nawozów w pobliżu cieków wodnych (np. całkowity brak nawozów w pobliżu zbiorników wodnych lub ich ograniczone ilości)
- obliczanie i zapewnianie niezbędnej pojemności magazynowej oraz tworzenie obiektów do przechowywania gnojowicy
- przechowywanie nawozów mineralnych w odpowiednich magazynach (zadaszonych, suchych i czystych)
- podejmowanie działań mających na celu zapobieganie zanieczyszczeniu wody spowodowanemu spływem i przesiąkaniem cieczy zawierających gnojowicę lub ścieki z gnojowicy ze składowanego materiału roślinnego (np. kiszonki) do wód podziemnych lub powierzchniowych
- stosowanie odpowiednich procedur stosowania nawozów chemicznych i organicznych, które utrzymują straty składników odżywczych (azotanów) do wód podziemnych na akceptowalnym poziomie pod względem ilości i jakości nawozu
- przechowywanie nawozów organicznych i mineralnych w odpowiednich miejscach lub obiektach magazynowych (zasadniczo zadaszonych, suchych i czystych)

Producenci muszą zapewnić, że oni sami i wszyscy pracownicy zaangażowani w stosowanie nawozów posiadają niezbędną wiedzę (doświadczenie).

Producenci muszą na bieżąco dostarczać dokumentację dotyczącą rodzaju upraw, czasu, obszaru, rodzaju i ilości nawozu.

4.3.8 Wykorzystanie osadów ściekowych

Stosowanie "osadów ściekowych" zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a) dyrektywy 86/278/EWG jako nawozu na gruntach rolnych jest zabronione, chyba że przepisy ustawowe i wykonawcze obowiązujące w danym kraju wyraźnie zezwalają na stosowanie osadów ściekowych i regulują ich stosowanie zgodnie z powyższą dyrektywą.

Jeżeli osady ściekowe mogą być stosowane jako nawóz, wymagania dotyczące dokumentacji i weryfikacji są takie same jak w przypadku nawozów. Musi być również dostępny dowód wydania oficjalnego zezwolenia na stosowanie osadów ściekowych.

4.3.9 Zintegrowana ochrona przed szkodnikami

Innym ważnym aspektem Dobrej Praktyki Rolniczej jest zintegrowana ochrona przed szkodnikami. Jej celem jest zapewnienie bezpieczeństwa i wysokiej jakości produktów przy jednoczesnym zminimalizowaniu stosowania pestycydów i innych chemicznych środków ochrony roślin. Cel ten osiąga się za pomocą różnych środków zapobiegawczych. Wymaga to ciągłego monitorowania i analizy wszystkich warunków wpływających na wzrost roślin.

Producenci muszą przechowywać dowody swoich działań w ramach zintegrowanej ochrony przed szkodnikami i oceniać swoje procesy produkcyjne w odniesieniu do procesów zintegrowanej ochrony przed szkodnikami.

4.3.10 Stosowanie i obchodzenie się ze środkami ochrony roślin

Producenci nie mogą obsługiwać ani stosować środków ochrony roślin, które nie zostały oficjalnie zatwierdzone i zarejestrowane dla określonej uprawy docelowej. Dotyczy to również lokalnych lub tymczasowych ograniczeń w stosowaniu, np. na obszarach chronionych lub w miejscach, w których doszło już do "incydentów".

Producenci nie mogą stosować chemikaliów wymienionych w Konwencji Sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych. Chemikalia w środkach ochrony roślin zawarte w wykazach WHO klasy 1a i 1b nie mogą być stosowane. Należy unikać stosowania chemikaliów wymienionych w załączniku III do Konwencji rotterdamskiej (wykaz programu UNEP dotyczącego zgody po uprzednim poinformowaniu) i rozważa się rozwiązania alternatywne, jeżeli są one dostępne na rynku. Musi istnieć scenariusz stopniowego wycofywania chemikaliów, których należy unikać, aby zapewnić, że do stycznia 2023 r. żadna z tych substancji nie będzie nadal używana. W przypadkach, gdy nie ma alternatywy dla jednej z tych substancji chemicznych, należy skonsultować się z zewnętrznym rzeczoznawcą w celu przeprowadzenia oceny. Ocena ta musi zostać przeprowadzona przez niezależnego rzeczoznawcę posiadającego wystarczającą wiedzę specjalistyczną. Niektóre chemikalia w klasach 1a i 1b WHO nie są objęte zakresem obecnego prawodawstwa UE. Wymagania te mają również zastosowanie do producentów podlegających warunkowości WPR.

Producenci rolni muszą postępować zgodnie z instrukcjami producenta środków ochrony roślin dotyczącymi ich stosowania.

Producenci muszą przedstawić odpowiednią dokumentację dotyczącą rodzaju uprawy, czasu, obszaru, rodzaju i ilości stosowanych środków ochrony roślin, w tym wyników monitorowania określonej choroby roślin i częstotliwości jej występowania.

Producenci muszą również dostarczyć informacje o pochodzeniu środków ochrony roślin, aby zapewnić identyfikowalność (np. rachunki, dokumenty przewozowe). Producent musi zapewnić, że on sam i wszyscy pracownicy zaangażowani w stosowanie środków ochrony roślin posiadają niezbędną wiedzę (doświadczenie) dla każdej czynności. Każda osoba stosująca środki ochrony roślin musi posiadać odpowiednie środki ochrony osobistej.

Sprzęt używany do stosowania środków ochrony roślin musi być odpowiedni (tj. zapewniający dokładne dozowanie i rozprowadzenie środków ochrony roślin) i musi zapewniać bezpieczne warunki pracy. Musi istnieć proces regularnej kontroli i kalibracji tego sprzętu.

Pozostałości zatwierdzonych środków ochrony roślin lub substancji, które nadal znajdują się w posiadaniu producenta po wygaśnięciu zatwierdzenia, nie mogą być stosowane w roślinach jako sposób pozbycia się ich. Podobnie jest w przypadku opakowań środków ochrony roślin, które muszą zostać dostarczone do odpowiednich i zatwierdzonych zakładów utylizacji lub zwrócone do producenta, który jest zasadniczo zobowiązany do ich odbioru w celu utylizacji.

4.3.11 Ochrona wód podziemnych

Producenci nie mogą uwalniać szkodliwych substancji do wód podziemnych określonych w załączniku I do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu oraz w części B załącznika II do dyrektywy Komisji 2014/80/UE z dnia 20 czerwca 2014 r. zmieniającej załącznik II do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu. W produkcji rolnej dotyczy to głównie substancji takich jak produkty na bazie olejów mineralnych i pestycydy, które wyraźnie zawierają toksyczne substancje organiczno-chemiczne i substancje o potencjalnym zagrożeniu biologicznym. Obejmuje to również wymagania wymienione w punkcie 4.4.9.

Producenci muszą również zapobiegać pośredniemu zrzutowi substancji niebezpiecznych określonych w załączniku I do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu oraz w części B załącznika II do dyrektywy Komisji 2014/80/UE z

dnia 20 czerwca 2014 r. zmieniającej załącznik II do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu. W związku z tym muszą zapewnić odpowiednie urządzenia do przechowywania i przeładunku gnojowicy lub innego rodzaju odchodów zwierzęcych i kiszonki bez ryzyka wycieku lub odsączania. Jeżeli obowiązują przepisy krajowe (np. ustalające, że urządzenia te muszą zostać zatwierdzone przez właściwy organ), muszą one zostać spełnione.

Usuwanie, stosowanie lub przechowywanie tego typu substancji musi być zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

4.3.12 Ochrona wód i gospodarka wodna

Oprócz wymagań określonych w sekcji 4.4.10, zasoby wodne muszą być odpowiednio chronione i zarządzane. Zasadniczo, woda musi być chroniona przed zanieczyszczeniem i odpływem, aby zapewnić wystarczającą ilość wody dla ludzi, zwierząt gospodarskich i upraw (w tej konkretnej kolejności) zgodnie z ich potrzebami.

Pasy ograniczające erozję muszą być instalowane wzdłuż naturalnych cieków wodnych, gdzie produkcja jest mniej intensywna pod względem uprawy pól oraz stosowania nawozów i pestycydów.

Gdy woda jest wykorzystywana do nawadniania, wymagana jest licencja od władz krajowych lub lokalnych. Rolnicy muszą udowodnić, że przestrzegają przepisów dotyczących nawadniania. Dokumentacja pokazująca ilość zużytej wody i okres nawadniania musi być przechowywana i dostępna w dowolnym momencie.

4.3.13 Odpowiedzialność społeczna

Zrównoważona produkcja biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wymaga również od podmiotów gospodarczych przestrzegania zasad odpowiedzialności społecznej. Wszystkie kraje, z których pozyskiwana jest biomasa, muszą przyjąć i spełnić minimalne wymagania określone i ratyfikowane przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP).

W odniesieniu do produkcji zrównoważonej biomasy należy przestrzegać następujących konwencji:

Wolność zrzeszania się i prawo do rokowań zbiorowych	Konwencja nr 87 dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych z 1948 r.
	Konwencja nr 98 dotycząca stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych z 1949 r.
Zniesienie pracy przymusowej i niewolniczej	Konwencja nr 29 dotycząca pracy przymusowej z 1930 r.
	Konwencja nr 105 dotycząca zniesienia pracy przymusowej z 1957 r.
Eliminacja dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i pracy	Konwencja nr 100 dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości z 1951 r.
	Konwencja nr 111 dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu z 1958 r.
Zniesienie pracy dzieci	Konwencja nr 138 dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia z 1973 r.
	Konwencja nr 182 dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci z 1999 r.

Listę krajów, które ratyfikowały konwencje MOP, można znaleźć na stronie <https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:11001:0::NO::>.

4.4 Data graniczna

Jeżeli grunt został przekształcony w dniu 1 stycznia 2008 r. lub później, przekształcenie i użytkowanie tego gruntu musi spełniać wymagania dotyczące zrównoważonej produkcji biomasy (sekcja 4.1 do 4.3).

4.5 Wymagania dotyczące dokumentacji

System REDcert-EU wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentami, który może być sprawdzany w ramach kontroli. Właściwa dokumentacja jest wymagana w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawnymi dotyczącymi zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentami muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat lub dłużej, jeżeli wymaga tego odpowiedni organ krajowy.

4.6 Zgodność z kryteriami wymagań zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001

4.6.1 Dokumentacja dla gospodarstw rolnych

Gospodarstwa rolne muszą spełniać wymagania systemu REDcert-EU i przedstawić dowód zgodności w ramach certyfikacji – jako indywidualne gospodarstwo lub jako część grupy gospodarstw. Identyfikowalność wyprodukowanych w sposób zrównoważony surowców do produkcji biomasy musi być zagwarantowana w gospodarstwach rolnych, a weryfikacja musi być możliwa przy użyciu odpowiednich dokumentów (np. faktur, umów itp.). Ponadto gospodarstwo rolne musi zapewnić dostęp do tych dokumentów i przechowywać dokumentację przez minimum 5 lat lub dłużej, jeżeli jest to wymagane przez odpowiedni organ krajowy.

Gospodarstwa rolne muszą dostarczyć do pierwszego punktu gromadzenia dowód, że dostarczona biomasa została wyprodukowana w sposób zrównoważony i spełnia wymagania prawne. Jako dowód, że uprawiana i dostarczana biomasa spełnia wymagania zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, producent surowca do biomasy (rolnik) musi przedłożyć podpisaną deklarację własną w pierwszym punkcie gromadzenia.

Odpowiednie dokumenty weryfikujące spełnienie poszczególnych wymagań muszą być przechowywane przez pierwszy punkt gromadzenia lub gotowe do przedstawienia przez gospodarstwo rolne w dowolnym momencie.

Dokumentacja dotycząca lokalizacji uprawy biomasy musi być dostępna w gospodarstwie i być przekazywana w dowolnym momencie w celu przeprowadzenia kontroli neutralnej – również niezależnie od trwającego procesu certyfikacji pierwszego punktu gromadzenia.

W oświadczeniu gospodarstwo potwierdza również i akceptuje, że w ramach audytów przeprowadzanych przez pierwszy punkt gromadzenia, do którego dostarcza biomasę o potwierdzonym zrównoważonym charakterze, audyty mogą być przeprowadzane przez jego system certyfikacji lub realizującą jednostkę certyfikującą. Jeżeli wynik audytu jest pozytywny, gospodarstwo otrzymuje świadectwo kontroli (w ramach kontroli neutralnej przeprowadzanej w gospodarstwie).

Ważne oświadczenie własne (kopia lub oryginał) musi być dostępne w gospodarstwie rolnym. Oświadczenie jest ważne tylko przez jeden rok zbiorów. Więcej informacji można znaleźć w dokumencie "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych".

Aktualnie obowiązujący wzór oświadczenia własnego jest publicznie dostępny i można go pobrać ze strony internetowej REDcert.

Uwaga:

Ponieważ nie jest możliwe jednoznaczne przydzielenie obszaru biomasy do rodzaju produkcji, który jest ostatecznie wykorzystywany do produkcji biomasy zgodnie ze zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001 w momencie uprawy lub zbioru biomasy **(sprzedawca lub przetwórca decyduje, czy jest ona wykorzystywana do produkcji żywności, paszy dla zwierząt lub energii)**, rolnik powinien określić wszystkie obszary ogólnie nadające się do dalszej produkcji. Gwarantuje to, że biomasa przetwarzana na późniejszym etapie produkcji rzeczywiście pochodzi z obszarów spełniających wymagania zmienionej dyrektywy (EU) 2018/2001. Ponadto rolnik może mieć pewność, że – jeżeli sytuacja rynkowa na to pozwoli – może sprzedać całą wyprodukowaną przez siebie biomasę zgodnie ze zmienioną dyrektywą (EU) 2018/2001.

4.6.2 Weryfikacja statusu gruntów

W większości przypadków wymagane jest kilka dokumentów lub dowodów potwierdzających, aby zweryfikować grunt i upewnić się, że zakres kontroli jest odpowiedni.

4.6.3 Lokalizacja, w której uprawiano biomasę

Należy udokumentować dokładną lokalizację uprawy biomasy. Dowód może być przekazany jako wielokąt lub podobna weryfikacja obszaru przy użyciu bloków terenowych, działek i parcel.

4.6.4 Wielokąt

Wielokąt musi być narysowany we współrzędnych geograficznych z rozdzielczością 20 metrów dla każdego punktu. W związku z tworzeniem wielokąta możliwe jest również przybliżenie rzeczywistego kształtu pola za pomocą wielokąta (w najbardziej podstawowym przypadku za pomocą trójkąta) ze względów praktycznych.

Odpowiednie punkty początkowe i końcowe tych linii wyznaczających wielokąt spełniają wymagania dokładności dla poszczególnych punktów powyżej. Przybliżenie za pomocą wielokąta można utworzyć za pomocą stosunkowo niewielkiej liczby punktów, pod warunkiem, że wynikowy obszar pola nie odbiega o więcej niż 10% od oficjalnie określonego obszaru pola. Oficjalny obszar można zweryfikować, przedstawiając wniosek o premię obszarową, wpisy do rejestru lub inne podobne dokumenty. Jeżeli współrzędne geograficzne poszczególnych punktów nie są dostępne w formie tabeli, można je zidentyfikować na podstawie narzędzi takich jak Google Earth w taki sposób, że poszczególne punkty są pozycjonowane ręcznie jako znaczniki lokalizacji (odrębne, unikalne punkty wyznaczające granicę nieruchomości), a wyniki (współrzędne geograficzne) są odczytywane i dokumentowane dla znaczników lokalizacji.

Inną opcją zastosowania wielokąta jest przyjęcie za podstawę całego uprawnego obszaru gospodarstwa, w tym obszarów dzierżawionych, a następnie ujęcie go w jednym wielokącie, o ile na całkowitym obszarze nie ma obszarów częściowych, na których nie można uprawiać biomasy zgodnie z definicją zawartą w zmienionej dyrektywie (UE) 2018/2001.

4.6.4.1 Bloki terenowe, działki, parcele

Jeżeli rolnik posiada już inne dowody obszarów dla bloków terenowych, działek lub parceli, które są podobne do wielokąta i identyfikują dokładną pozycję obszaru, można je również wykorzystać do weryfikacji lokalizacji uprawy biomasy.

4.6.4.2 Grunty uprawne przed 1 stycznia 2008 r.

Biomasa pochodzi z pól uprawnych, które zostały już sklasyfikowane jako takie przed 1 stycznia 2008 r. Następujące dokumenty mogą być wykorzystane do wykazania, że grunt był już wykorzystywany do celów rolniczych przed datą graniczną:

- oficjalne dokumenty dotyczące statusu gruntu na dzień graniczny lub dzień konwersji
- certyfikaty wydane przez zakontraktowanych, niezależnych weryfikatorów lub ekspertów
- analizy i interpretacje danych teledetekcyjnych i map
- regionalne i lokalne mapy (np. mapy zagospodarowania terenu, mapy terenu, mapy hydrologiczne, mapy roślinności, wyciągi z rejestrów)
- dane teledetekcyjne
- międzynarodowe mapy i dane
- Jako dowód można wykorzystać wniosek o uczestnictwo w systemach wsparcia bezpośredniego zgodnie z **rozporządzeniem (UE) nr 2021/2115 (wcześniej rozporządzenie (UE) 1307/2013) lub o środki obszarowe, a także powiadomienie**, że płatności zostaną przyznane w ramach tych systemów.

Uwaga:

REDcert zaleca udokumentowanie statusu gruntu na dzień graniczny już w umowach zakupu, dzierżawy lub zarządzania poprzez odniesienie do odpowiednich dokumentów (zob. wyżej). REDcert zapewnia producentom biomasy rolniczej w Niemczech bezpłatny, internetowy rejestr gruntów(<https://www.flaechendaten.de>), który stanowi dowód statusu gruntów na dzień 1 stycznia 2008 r. Informacje o gruncie (działka, numer działki i rejestr, nazwa działki, powierzchnia główna i częściowa) mogą być bezpiecznie przechowywane i archiwizowane w tym rejestrze zgodnie z przepisami o ochronie danych. Samo określenie statusu gruntu w umowie nie jest wystarczającym dowodem.

4.6.4.3 Grunty na obszarach chronionych

Uprawa i zbiór surowca na biomasę na obszarach chronionych, na których dozwolona jest gospodarka rolna, stanowi wyjątkowy przypadek. Rolnik musi udokumentować, czy gospodarka rolna ma miejsce na obszarze wyznaczonym do celów ochrony przyrody oraz czy wymagania ochrony przyrody zostały spełnione podczas uprawy i pozyskiwania surowca na biomasę.

Następujące środki mogą służyć jako dowód zgodności z wymaganiami ochrony przyrody:

- kontrola zgodności z wymaganiami ochrony przyrody przez jednostkę certyfikującą lub
dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu ochrony przyrody odpowiedzialnego za obszar chroniony lub
- podobne potwierdzenie przez właściwy organ w ramach audytu – rolnik musi być w stanie podać przedstawić organowi odpowiedzialne osoby kontaktowe i ich numery telefonów

4.6.4.4 Torfowiska

Torfowiska, które były już wykorzystywane jako grunty uprawne przed datą graniczną, mogą być wykorzystywane do uprawy biomasy, o ile zostaną przedstawione dowody, że uprawa i pozyskiwanie tego surowca nie wymagały osuszania gruntów, które wcześniej nie były osuszane.

4.6.4.5 Konwersja gruntów po 1 stycznia 2008 r.

Następujące dowody i dokumenty są akceptowane jako dowód, że przekształcony grunt nie podlega wymaganiom dotyczącym produkcji zrównoważonej biomasy:

- plany użytkowania gruntów, materiały geograficzne, dokumenty urzędowe lub porównywalne dokumenty związane z obszarem referencyjnym po 1 stycznia 2008 r., ale przed przekształceniem, które umożliwiają wyraźną identyfikację obszaru referencyjnego
- certyfikaty zaangażowanych niezależnych weryfikatorów lub ekspertów związane z obszarem referencyjnym po 1 stycznia 2008 r., ale przed konwersją

- zdjęcia satelitarne o wystarczająco wysokiej rozdzielczości, które pokazują obszar referencyjny po 1 stycznia 2008 r. i umożliwiają wyraźną identyfikację obszaru referencyjnego
- lub inne odpowiednie dokumenty urzędowe

4.6.4.6 Warunkowość WPR (wcześniej zasada współzależności)

Gospodarstwa, które otrzymują płatności bezpośrednie w państwie członkowskim UE zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 2021/2115 (wcześniej rozporządzenie (UE) 1307/2013) lub wsparcie na rzecz rozwoju obszarów wiejskich (EFRROW) zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 2021/2115 (wcześniej rozporządzenie (UE) 1305/2013), które podlegają wymaganiom warunkowości WPR lub są zarejestrowane w EMAS, muszą spełniać wymagania warunkowości WPR w odniesieniu do następujących kryteriów:

- struktura gleby i materia organiczna gleby
- przechowywanie i stosowanie nawozów zawierających azot
- wykorzystanie osadów ściekowych
- zintegrowana ochrona przed szkodnikami
- obsługa i stosowanie środków ochrony roślin
- obsługa i przechowywanie substancji niebezpiecznych dla wody
- ochrona wód i gospodarka wodna

Gospodarstwa te są uważane za monitorowane (tylko) w odniesieniu do tych kryteriów (obszarowych).

Jako dowód można wykorzystać wniosek o przyznanie płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego zgodnie z rozporządzeniami (UE) nr 2021/2115, (UE) nr 2021/2116, (UE) nr 639/2014, (UE) nr 640/2014, (UE) nr 641/2014, (UE) nr 809/2014, (UE) nr 2015/1089, (UE) nr 2016/699, (UE) nr 2017/1272, (UE) nr 2018/819 lub środków obszarowych, a także powiadomienie o przyznaniu płatności w ramach tych systemów.

Wyżej wymienione wymagania zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, których spełnienia nie można udowodnić poprzez spełnienie wymagań warunkowości WPR, muszą zostać dodatkowo zweryfikowane w ramach procedury certyfikacji.

5 Wymagania dotyczące biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wytwarzanych z odpadów i pozostałości

Odpady i pozostałości zdefiniowano w art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE oraz w art. 2 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001. Zgodnie z tą definicją odpady można rozumieć jako "każdą substancję, której posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do której pozbycia się jest obowiązany". Surowce nie są uważane za odpady lub pozostałości, jeżeli zostały celowo zmodyfikowane lub zanieczyszczone lub proces produkcji został zmieniony w celu zgłoszenia tych materiałów jako odpadów lub pozostałości. Dotyczy to również odpadów i pozostałości wymienionych w załączniku IV do rozporządzenia (UE) 2018/2001.

Materiały wymienione w części A i części B załącznika IX do zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 mogą kwalifikować się jako odpady lub pozostałości. Jednak sam fakt, że materiały są wymienione na liście, nie oznacza automatycznie, że są one odpadami lub pozostałościami. Surowce wymienione w załączniku IX część A i część B można uznać za produkty, produkty uboczne, odpady lub pozostałości. Klasyfikację surowca określa się zgodnie z niniejszym rozdziałem.

Pozostałość oznacza substancję, która nie jest produktem końcowym, do wytworzenia którego bezpośrednio dąży proces produkcyjny; nie jest ona głównym celem procesu produkcyjnego, a proces ten nie został celowo zmodyfikowany w celu jej wytworzenia.

Pozostałości z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa i leśnictwa oznaczają pozostałości, które są bezpośrednio wytwarzane przez rolnictwo, akwakulturę, rybołówstwo i leśnictwo. Nie obejmują one pozostałości z powiązanych gałęzi przemysłu lub z przetwarzania. Przykładami tych pozostałości są słoma, plewy lub muszle (tylko jeśli pochodzą bezpośrednio z rolnictwa). Przykładami pozostałości leśnych są gałęzie, korony drzew, drewno z trzebieży, trzebież przedkomercyjna.

Pozostałości produkcyjne: Substancja, która pochodzi z procesu, ale nie jest produktem końcowym zamierzonego procesu, nie jest głównym celem procesu, a proces nie został celowo zmodyfikowany w celu jej wytworzenia. Przykładami takich pozostałości przetwórczych są surowa gliceryna lub wytloki z trzciny cukrowej.

W celu spełnienia wymagań art. 29 ust. 2 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 systemy dobrowolne muszą weryfikować, czy pozyskiwanie odpadów i pozostałości rolniczych nie ma negatywnego wpływu na jakość gleby i zasoby węgla w glebie. Taka weryfikacja musi zapewniać, że na gruntach stosowany jest odpowiedni zestaw podstawowych praktyk w zakresie gospodarowania glebą lub monitorowania w celu promowania sekwestracji

dwutlenku węgla w glebie i jakości gleby, zgodnie z załącznikiem VI do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/996. Audyt określi, czy kraj pochodzenia wymaga stosowania tych praktyk w celu uwzględnienia potencjalnego wpływu zbioru takich pozostałości na jakość gleby i zawartość węgla w glebie, czy też odpowiednie praktyki zarządzania są weryfikowane na poziomie gospodarstw rolnych.

5.1 Wytyczne dotyczące klasyfikacji materiału jako odpadu, pozostałości (pozostałości produkcyjnych), produktu lub produktu ubocznego

To, czy surowiec należy uznać za odpad czy pozostałość, jest określone w punkcie łańcucha dostaw, z którego pochodzi dany materiał.

Pozostałość (pozostałość produkcyjna) to wynik, który nie jest bezpośrednio zamierzony przez proces produkcji. Najważniejszą cechą wyróżniającą, która określa, czy materiał jest klasyfikowany jako pozostałość czy produkt, jest zatem kwestia, czy materiał jest wytwarzany celowo czy w sposób niezamierzony:

- Jeżeli materiał jest produkowany celowo, nie można go już uważać za pozostałość (pozostałość produkcyjną), ale za produkt.
- Jeżeli zatem materiał jest "wynikiem decyzji technicznej" (o celowym wytworzeniu tego materiału), nie można go zaklasyfikować jako pozostałości produkcyjnej. To samo dotyczy sytuacji, gdy proces produkcji produktu pierwotnego został zmieniony w celu nadania materiałowi specjalnych właściwości technicznych.
- Jeżeli materiał powstaje w sposób niezamierzony i nieunikniony podczas procesu produkcyjnego, materiał ten jest klasyfikowany jako pozostałość (pozostałość produkcyjna). Może on jednak nadawać się do ponownego wykorzystania gospodarczego, dzięki czemu ma wartość ekonomiczną – pod warunkiem, że istnieje na niego popyt – i dlatego należy go traktować jako produkt uboczny.

Jeżeli spełnione są następujące trzy kryteria (łącznie), pozostałość produkcyjna nie jest już klasyfikowana jako odpad do usunięcia, ale jako produkt uboczny:

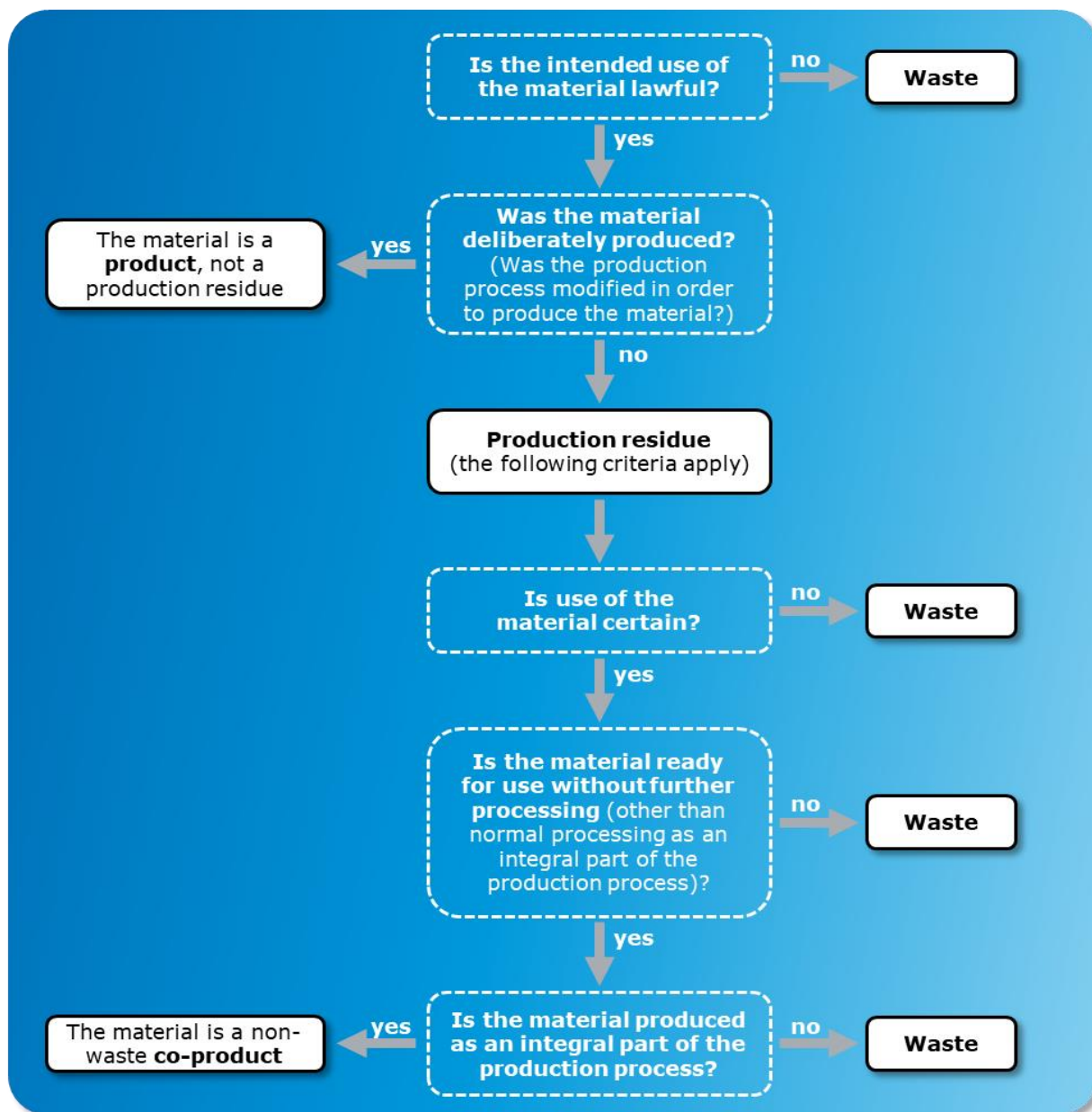
- Istnieje realna pewność co do tego, w jaki sposób materiał zostanie następnie wykorzystany, nie jest to tylko teoretyczna możliwość. Na przykład, pewność można uzyskać dzięki istnieniu długoterminowych umów z kolejnym użytkownikiem materiału, na podstawie których można założyć wykorzystanie materiału (a nie jego

usunięciu). Jeżeli podmiot gospodarczy może sprzedać dany materiał z zyskiem, może to być również postrzegane jako wskazanie, że materiał jest z pewnością wykorzystywany. Jednakże, jeżeli nie można ustalić pewności co do wykorzystania materiału, musi on zostać zgłoszony jako odpad ze względu na zapobiegawczą ochronę środowiska.

- Przed ponownym użyciem materiału nie jest konieczne dalsze przetwarzanie. Materiał, który teoretycznie można odzyskać, ale wymaga wcześniejszego przetworzenia, pozostaje odpadem do końca tego procesu, nawet jeżeli jest pewne, w jaki sposób zostanie później wykorzystany.
- Materiał i/lub jego przygotowanie do odzysku jest integralną częścią procesu produkcyjnego i faktycznie podlega odzyskowi.

Jeżeli istnieje możliwość, że pozostałości (pozostałości produkcyjne) są faktycznie bezużyteczne, nie spełniają niezbędnych wymagań technicznych dotyczących użyteczności lub nie ma popytu na materiał, są one nadal uważane za odpady. Jeżeli później okaże się, że odpady mogą jednak spełniać użyteczne zadanie, tracą one status odpadów, jeżeli zostały ponownie przekształcone do wykorzystania jako surowiec.

Poniższy rysunek zawiera drzewo decyzyjne, które ma pomóc w ocenie właściwości materiału w odniesieniu do klasyfikacji jako odpad lub nie-odpad.

Ponadto Komisja określa inne właściwości wykorzystywane w ocenie materiału w tabeli poniżej. Jednakże właściwości te są wyraźnie rozumiane jedynie jako wytyczne i w żadnym wypadku nie powinny być stosowane jako jedyne kryteria podejmowania decyzji.

Właściwości służące do klasyfikacji materiału jako odpady i pozostałości	Właściwości służące do klasyfikacji materiału jako niebędącego odpadem
➤ materiał nie spełnia wymagań technicznych niezbędnych do dalszego użytkowania ➤ nie ma popytu na dany materiał ➤ materiał jest przechowywany przez czas nieokreślony, dopóki nie będzie można go wykorzystać ➤ materiał musi zostać poddany uprzedniemu przetworzeniu przed jego późniejszym wykorzystaniem ➤ materiał jest przenoszony do innego miejsca w celu jego przetworzenia ➤ materiał ma swój cel ➤ materiał nie spełnia norm odpowiednich przepisów dotyczących produktu dla jego potencjalnego wykorzystania ➤ materiał jest produkowany tylko w bardzo małych ilościach	➤ materiał ma właściwości, które sprawiają, że nadaje się do ponownego wykorzystania ekonomicznego ➤ istnieją długoterminowe umowy między posiadaczem a przyszłym użytkownikiem materiału ➤ materiał może zostać sprzedany z zyskiem ➤ materiał jest wymagany w głównej działalności producenta ➤ materiał spełnia normy odpowiednich przepisów dotyczących produktu dla jego możliwego wykorzystania ➤ materiał jest produkowany tylko w bardzo dużych ilościach

5.2 Zakres zastosowania

Poniższa sekcja wyjaśnia kryteria wymagań i dokumentację oraz opisuje weryfikację odpadów i pozostałości. Wymagania systemu mają zastosowanie do wszystkich podmiotów gospodarczych w obszarze odpadów i pozostałości, niezależnie od rodzaju klasyfikacji. Te podmioty gospodarcze to:

- producenci odpadów (przedsiębiorstwa, które dostarczają odpady lub pozostałości do punktów zbiórki, operacji przetwarzania lub obróbki)
- punkty zbiórki, w których odpady i pozostałości są wprowadzane do łańcucha przetwarzania
- wszelkiego rodzaju zakłady konwersji

- dostawcy biomasy (odpady i pozostałości, a także biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy)

Operacje, które po raz pierwszy przyjmują odpady lub pozostałości od dostarczających je przedsiębiorstw lub prywatnych gospodarstw, nazywane są **punktami zbiórki**. Są to zazwyczaj operacje zbierania/obróbki i przetwarzania. Składy materiałów do recyklingu są również klasyfikowane jako podmioty zbierające/punkty pierwszego gromadzenia, jeżeli biomasa jest tam przetwarzana w celu odsprzedaży. Operacje, w których odpady i pozostałości są przetwarzane metodami czysto mechanicznymi (sedymencja, filtracja), są uważane za pierwsze punkty gromadzenia/podmioty zbierające, a nie za obiekty konwersji, o ile materiał wejściowy i materiał po obróbce mechanicznej są klasyfikowane i zgłaszane przy użyciu tego samego kodu odpadu (zgodnie z przepisami krajowymi). Terminy "punkt zbiórki" i "pierwszy punkt gromadzenia" używane w innych dokumentach i listach kontrolnych systemu REDcert są synonimami.

Operacje przetwarzania biomasy wytworzonej z odpadów lub pozostałości o wymaganej jakości do wykorzystania jako paliwo lub płynna biomasa do produkcji energii elektrycznej są **(ostatnimi) interfejsami**.

Punkty zbiórki, interfejsy i dostawcy, którzy są aktywni przed i po powyższych interfejsach i są również zarejestrowani w systemie REDcert-EU, są zobowiązani do poddania się audytom i muszą uzyskać certyfikat.

5.3 Wymagania dotyczące identyfikowalności i dokumentacji

Operacje, które dostarczają odpady lub pozostałości do operacji gromadzenia/obróbki lub przetwarzania, muszą potwierdzić odbiorcy, że dostarczone odpady lub pozostałości są wyłącznie biomasą w rozumieniu zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001. W tym celu należy wypełnić formularz REDcert-EU "Oświadczenie własne dotyczące dostaw odpadów i pozostałości do produkcji biopaliw" i dostarczyć go odbiorcy biomasy. Formularz ten można znaleźć na stronie internetowej REDcert pod adresem www.redcert.org. Formularz może być używany dla każdej pojedynczej partii lub wszystkich partii wynikających z umowy lub kontraktu.

Jeżeli oświadczenie własne jest stosowane w odniesieniu do wszystkich dostaw objętych umową lub kontraktem, na oświadczeniu własnym należy podać numer umowy lub numer kontraktu. Możliwe jest również włączenie do oświadczenia własnego tego samego sformułowania, co tekst zawarty w kontrakcie między podmiotem zbierającym a producentem odpadów. Oświadczenie własne jako takie lub jako część umowy jest ważne

przez maksymalnie jeden rok od daty jego wydania. Więcej informacji można znaleźć w dokumencie "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych".

Jeżeli chodzi o odpady i pozostałości, identyfikowalność biomasy musi być zapewniona za pomocą systemu bilansu masy. Ogólne wymagania dotyczące systemu bilansowania masy zgodnego z systemem zostały szczegółowo opisane w dokumencie REDcert-EU "Wytyczne systemu dotyczące bilansu masy".

System REDcert-EU wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentami, który może być sprawdzany w ramach audytu. Właściwa dokumentacja jest wymagana w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawnymi dotyczącymi zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentami muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat lub dłużej, jeżeli wymaga tego odpowiedni organ krajowy.

Operacje, w których odpady i pozostałości są przetwarzane metodami czysto mechanicznymi, muszą dokumentować zmiany ilości (stosunek ilości na wejściu do ilości na wyjściu). Musi to zostać sprawdzone przez audytora i zweryfikowane podczas audytu.

5.4 Inne wymagania dotyczące dokumentacji dla poszczególnych etapów

Opisane powyżej wymagania dotyczące identyfikowalności i dokumentacji mają zastosowanie do wszystkich podmiotów gospodarczych na obszarze odpadów i pozostałości. Inne szczególne wymagania systemu REDcert dotyczące punktów zbiórki, (ostatnich) interfejsów i dostawców opisano poniżej.

5.4.1 Punkty zbiórki

Punkty zbiórki odpadów i pozostałości muszą udokumentować następujące informacje dotyczące przychodzących towarów:

- nazwy wszystkich przedsiębiorstw, od których otrzymują odpady lub pozostałości
- potwierdzenie, że dostarczone odpady lub pozostałości stanowią wyłącznie biomasę zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (UE) 2018/2001 (**oświadczenie własne**)

- dokumenty przewozowe dla każdej zarejestrowanej ilości odpadów lub pozostałości **(np. dowód dostawy)**
- Jeżeli nie jest to uwzględnione w dokumentach przewozowych, dla każdej partii:
 - rodzaj dostarczonych odpadów lub pozostałości, kod odpadu zgodnie z rozporządzeniem w sprawie bioodpadów, jeżeli ma to zastosowanie, oraz odpowiednią kategorię należy określić zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009 w odniesieniu do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego
 - rodzaj dostarczonych odpadów lub pozostałości, kod odpadu zgodnie z rozporządzeniem w sprawie bioodpadów, jeżeli ma to zastosowanie, oraz odpowiednią kategorię należy określić zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nie 1069/2009 w odniesieniu do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego
 - ilość odpadów lub pozostałości
 - w razie potrzeby emisje gazów cieplarnianych (w tym emisje na wcześniejszym etapie (w stosownych przypadkach)) jako wartość bezwzględna w odniesieniu do suchej masy (w przypadku obliczeń indywidualnych lub na żądanie odbiorcy biomasy) LUB należy wskazać, czy do przychodzącej zrównoważonej biomasy należy zastosować wartości częściowe lub domyślne

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych mają być rejestrowane / przekazywane wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiednich jednostkach (tj. w przeliczeniu na suchą masę dla surowców i produktów pośrednich). Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (jeżeli ma to zastosowanie). Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości domyślne, należy po prostu zastosować wyrażenie "(Zdezagregowana) wartość domyślna" lub podobne (zob. REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych").

Umowy zakupu lub podobne dokumenty, jak również umowy ze stronami trzecimi, którym zlecono przetwarzanie odpadów lub pozostałości, powinny zostać udostępnione do wglądu odpowiedzialnej jednostce certyfikującej.

5.4.2 Odbiór z prywatnych gospodarstw domowych

Punkt zbiórki nie musi składać oświadczenia własnego dla odpadów i pozostałości pochodzących z prywatnych gospodarstw domowych. Odpady i pozostałości z prywatnych gospodarstw domowych mogą nadal wchodzić w zakres certyfikacji zgodnie ze zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001.

Podczas zbiórki tłuszczów i olejów kuchennych punkt zbiórki musi zapewnić, że tłuszcze i oleje kuchenne pochodzące z prywatnych gospodarstw domowych są usuwane wyłącznie pod nadzorem – np. są wylwane do zamkniętych pojemników w miejscu zbiórki.

Ponadto punkt zbiórki musi prowadzić ewidencję ilości oleju i tłuszczu kuchennego zebranego z prywatnych gospodarstw domowych. Ewidencja ta musi wyraźnie wskazywać, jakie ilości zostały zebrane w określonym okresie zbiórki.

Okres gromadzenia może być określony przez punkt zbiórki do maksymalnie 1 miesiąca – należy to odpowiednio udokumentować. Ewidencja musi być prowadzona w taki sposób, aby dokumentacja jasno określała ilości oleju i tłuszczu kuchennego zebrane w tym samym okresie przez producentów odpadów.

5.4.3 Wymagania dotyczące (ostatnich) interfejsów

Zastosowanie mają wymagania dotyczące (ostatnich) interfejsów opisane w niniejszym dokumencie (zob. sekcja 8 "Interfejs/ostatni interfejs"). Terminy "zrównoważona biomasa" oraz "odpady i pozostałości" są używane w niniejszym dokumencie zamiennie.

Oddzielne dowody zrównoważonego rozwoju należy również stworzyć dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wytwarzanych z odpadów i pozostałości.

5.4.4 Wymagania dotyczące dostawców

Wymagania dotyczące dostawców zostały opisane w niniejszym dokumencie w sekcji 7 "Dostawcy". Terminy "zrównoważona biomasa" oraz "odpady i pozostałości" są tu również używane zamiennie.

5.5 Audyty i certyfikacja

Punkty zbiórki, interfejsy i dostawcy, którzy są aktywni przed i po powyższych interfejsach i są również zarejestrowani w systemie REDcert-EU, są zobowiązani do poddania się audytom i muszą uzyskać certyfikat.

Dotyczy to całego łańcucha dostaw, począwszy od jego źródła, tj. podmiotu gospodarczego, w którym powstają odpady lub pozostałości. System kontroli został opisany w "Zasadach systemu dotyczących kontroli neutralnych".

5.6 Audyt obiektów i usług logistycznych

Obiekty logistyczne (i korzystanie z nich) oraz usługi logistyczne są uważane za miejsca operacyjne podlegające corocznemu audytowi przeprowadzanemu na miejscu. Więcej informacji na ten temat można znaleźć w dokumencie "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych" (sekcje 4.1.3 i 4.1.4).

6 Pierwszy punkt gromadzenia

6.1 Wymagania ogólne

Pierwsze punkty gromadzenia muszą udokumentować, że zobowiązały się do spełnienia wymagań systemu REDcert-EU podczas obsługi (np. przechowywania, przetwarzania, mieszania) biomasy objętej zakresem zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001.

Weryfikacja może być przeprowadzona na przykład na podstawie certyfikatu (ważnego przez 12 miesięcy) lub umowy uczestnictwa w systemie REDcert.

Pierwsze punkty gromadzenia muszą również zapewnić, że wszystkie operacje bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją lub dostawą biomasy, które same nie są interfejsami, przynajmniej zobowiązały się do spełnienia wymagań systemu certyfikacji REDcert-EU w zakresie produkcji biomasy i faktycznie spełniły te wymagania.

Weryfikacja może być przeprowadzona w pierwszym punkcie gromadzenia na podstawie oświadczeń własnych wypełnionych i podpisanych przez rolników.

6.2 Wymagania dotyczące dokumentacji

Identyfikowalność biomasy jest zapewniona przez system bilansu masy. Ewidencja musi być prowadzona na każdym etapie produkcji i dostaw. System musi być stosowany w taki sposób, aby ilość biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony była określona dla każdej fazy. Ewidencje muszą zapewniać, że zawsze istnieje przejrzyste powiązanie między biomasa a dokumentacją.

System REDcert-EU wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentami, który może być sprawdzany w ramach audytu. Właściwa dokumentacja jest wymagana w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawnymi dotyczącymi zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentami muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat lub dłużej, jeżeli wymaga tego odpowiedni organ krajowy.

6.2.1 Przychodząca zrównoważona biomasa

Pierwszy punkt gromadzenia musi dokumentować następujące kwestie:

- nazwa i numer wszystkich gospodarstw – **prowadzona jest lista, która jest przekazywana jednostce certyfikującej odpowiedzialnej za przeprowadzanie kontroli wyrywkowych**
- spełnienie przez gospodarstwa wymagań określonych w art. 29 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 w odniesieniu do każdej dostarczonej partii zrównoważonego surowca (weryfikowane na podstawie corocznego oświadczenia własnego składanego przez gospodarstwo)
- czy gospodarstwo podlega audytom zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 2021/2115 (wcześniej rozporządzenie (UE) nr 1307/2013) (**warunkowość**) (wcześniej zasada współzależności)
- lokalizacja uprawy jako wielokąt we współrzędnych geograficznych o rozdzielczości 20 metrów dla każdego pojedynczego punktu (nie jest to konieczne, jeżeli producent potwierdzi w oświadczeniu własnym, że posiada odpowiedni dowód lokalizacji uprawy)
- kraj pochodzenia surowców
- dokumenty dostawy dla każdej ilości zrównoważonej biomasy (**np. dowód dostawy lub świadectwo ważenia**)

- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- jeżeli nie są podane w dokumentach dostawy, następujące informacje dla każdej ilości biomasy spełniającej wymagania
 - rodzaj przychodzącej zrównoważonej biomasy
 - oznaczenie i kod, jeżeli mają zastosowanie (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria dla tłuszczów zwierzęcych itp.
 - data otrzymania zrównoważonej biomasy
 - ilość zrównoważonej biomasy [w tonach]
 - emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy dla każdego określonego elementu (w stosownych przypadkach) jako wartość bezwzględna lub
 - wskazanie (zdezagregowanej) wartości domyślnej, np. zastosowanie wyrażenia "(Zdezagregowana) wartość domyślna" lub podobnego lub
 - wartości NUTS2 w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy
 - informacje zawarte w oświadczeniu własnym określają, czy konieczne jest przeprowadzenie indywidualnych obliczeń emisji gazów cieplarnianych, czy też stosuje się wartości domyślne lub wartości NUTS2
- kraj, w którym biomasa została wyprodukowana
- umowy zakupu między gospodarstwem a pierwszym punktem gromadzenia lub inne standardowe dokumenty branżowe lub dokumenty podobne do umów zakupu
- umowy ze stronami trzecimi, które zostały zakontraktowane do obsługi zrównoważonej biomasy (np. podwykonawcy, brokerzy, operatorzy magazynów)
- imię i nazwisko osoby, która zweryfikowała dokładność danych przekazanych i udokumentowanych przez działającą na wcześniejszym etapie operację lub miejsce operacyjne po otrzymaniu zrównoważonej biomasy
- imię i nazwisko osoby, która przyjęła ilość zrównoważonej biomasy

6.2.2 Dokumentacja wewnętrzna

W odniesieniu do procesów wewnętrznych, pierwszy punkt gromadzenia musi również zbierać następujące dane i archiwizować je w systemie zarządzania dokumentami:

- ilość zrównoważonej biomasy, która została wykorzystana w procesie
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- oznaczenie i kod, jeżeli mają zastosowanie (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria dla tłuszczów zwierzęcych itp.
- kraj pochodzenia surowców
- rodzaj procesów wewnętrznych (np. mieszanie i przygotowanie)
- współczynniki konwersji
- emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy dla każdego określonego elementu (w stosownych przypadkach), jeżeli wykonywane są obliczenia wewnętrzne
- bilans masy zgodnie z normami zmienionej dyrektywy
- imię i nazwisko osoby, która zweryfikowała dokładność procesu wewnętrznego oraz zewidencjonowanych i udokumentowanych atrybutach bilansu masy

6.2.3 Wychodząca zrównoważona biomasa

Zgodnie ze zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001 pierwsze punkty gromadzenia są zobowiązane, w przypadku dostarczania zrównoważonej biomasy, do przedstawienia danych niezbędnych do dokumentacji w późniejszych operacjach lub w miejscu operacyjnym późniejszego interfejsu oraz do niezwłocznego identyfikowania niespójności w dokumentacji w stosunku do systemu certyfikacji REDcert-EU i zakontraktowanej jednostki certyfikującej.

Następujące dane muszą być przekazane przez pierwszy punkt gromadzenia do następnego interfejsu, gdy biomasa wyprodukowana w sposób zrównoważony jest sprzedawana:

- dokumenty dostawy dla każdej ilości wychodzącej biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony

- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- numer certyfikatu i nazwa systemu certyfikacji (w tym przypadku: REDcert)
- kraj pochodzenia surowców
- rodzaj dostarczanej zrównoważonej biomasy
- oznaczenie i kod, jeżeli mają zastosowanie (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria dla tłuszczów zwierzęcych itp.
- data opuszczenia terenu operacji przez zrównoważoną biomasę
- ilość zrównoważonej biomasy (w tonach)
- Emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy jako wartość bezwzględna dla każdego konkretnego elementu (dla indywidualnych obliczeń)

Dostępne muszą być następujące dokumenty:

- nazwa i adres nabywcy każdej ilości biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony
- umowa kupna między pierwszym punktem gromadzenia a późniejszym interfejsem, operacją lub miejscem operacyjnym
- umowy ze stronami trzecimi, które zostały zakontraktowane do obsługi zrównoważonej biomasy
- bilans masy obejmujący tworzenie partii dla każdej nowej partii wynikającej z procesu wewnętrznego

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych mają być rejestrowane / przekazywane wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiednich jednostkach (tj. w przeliczeniu na suchą masę dla surowców i produktów pośrednich). Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (jeżeli ma to zastosowanie). Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości domyślne, należy po prostu zastosować wyrażenie "(Zdezagregowana) wartość domyślna" lub podobne (zob. REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych").

7 Dostawcy

Niniejszy dokument opisuje kryteria wymagań, jak również dokumentację i weryfikację dla wszystkich dostawców, którzy uczestniczą w systemie REDcert-EU.

W systemie wprowadzono rozróżnienie między dostawcami przed ostatnim interfejsem a dostawcami po ostatnim interfejsie.

Dostawcy przed ostatnim interfejsem to podmioty gospodarcze, które dostarczają biomasę lub niekońcowe paliwa odnawialne i paliwa węglowe z recyklingu, po ich początkowej produkcji/gromadzeniu, do następnego odbiorcy aż do ostatniego interfejsu.

Dostawcy po ostatnim interfejsie to podmioty gospodarcze, które dostarczają paliwa odnawialne i RCF po wyprodukowaniu przez ostatni interfejs aż do operatora zakładu lub te, które są zobowiązane do przedstawienia dowodu, że spełniają wymagania, następnemu odbiorcy w łańcuchu.

7.1 Wymagania ogólne

System REDcert-EU wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentami, który może być sprawdzany w ramach audytu.

W sektorze bioenergii dostawca po ostatnim interfejsie musi udokumentować, że zobowiązał się do przestrzegania wymagań systemu REDcert-EU. Weryfikacja może mieć formę, na przykład, certyfikatu kontroli lub umowy uczestnictwa w systemie REDcert.

7.2 Wymagania dotyczące dokumentacji

Dostawcy, którzy uczestniczą w systemie REDcert-EU, muszą posiadać system zarządzania dokumentacją, który może być sprawdzany w ramach audytu, który jest wykorzystywany do przedstawienia danych wymaganych dla każdej partii zrównoważonej biomasy przekazywanej do późniejszych operacji. Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentami muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat lub dłużej, jeżeli wymaga tego odpowiedni organ krajowy.

Podczas przekazywania poufnych danych przedsiębiorstwa należy udowodnić, że dane te są traktowane jako poufne przez wszystkie operacje w łańcuchu dostaw.

7.2.1 Przychodząca zrównoważona biomasa

Dostawcy muszą udokumentować następujące informacje po otrzymaniu biomasy:

- nazwa i adres sprzedawcy (interfejs na wcześniejszym etapie, gospodarstwo rolne lub miejsce operacyjne) dla każdej ilości biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- kraj pochodzenia surowców
- rodzaj przychodzącej zrównoważonej biomasy
- oznaczenie i kod, jeżeli mają zastosowanie (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria dla tłuszczów zwierzęcych itp.
- data otrzymania zrównoważonej biomasy
- ilość zrównoważonej biomasy [w tonach]
- numer certyfikatu i nazwa systemu certyfikacji
- Emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy w przypadku surowców lub produktów pośrednich zrównoważonej biomasy (w tym emisje na wcześniejszym etapie (w stosownych przypadkach)) jako wartość bezwzględna dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach) (w przypadku obliczeń indywidualnych) lub w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na MJ w przypadku biopaliwa/biopłynu
- "proces produkcji paliwa" – do stosowania zdezagregowanych wartości domyślnych/wartości domyślnych przetwarzania

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych mają być ewidencjonowane / przekazywane wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiednich jednostkach. W przypadku surowców lub produktów pośrednich emisje gazów cieplarnianych odnoszą się do zawartości suchej masy. Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (jeżeli ma to zastosowanie). W przypadku biopaliw/biopłynów odnoszą się one do wartości energetycznej produktu końcowego. Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości domyślne, należy po prostu zastosować wyrażenie "(Zdezagregowana) wartość domyślna" lub podobne (zob. REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych").

7.2.2 Wychodząca zrównoważona biomasa

Dostawcy muszą prowadzić następującą dokumentację zarówno przed, jak i po sprzedaży biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony:

- Nazwa i adres nabywcy (interfejs, operacja lub miejsce operacyjne na późniejszym etapie) dla każdej ilości biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i _ oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- kraj pochodzenia surowców
- rodzaj dostarczanej zrównoważonej biomasy
- oznaczenie i kod, jeżeli mają zastosowanie (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria dla tłuszczów zwierzęcych itp.
- data opuszczenia terenu operacji przez zrównoważoną biomasę
- ilość zrównoważonej biomasy (w tonach)
- Emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy w przypadku surowców lub produktów pośrednich zrównoważonej biomasy jako wartość bezwzględna dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach) (w przypadku obliczeń indywidualnych) lub w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na MJ w przypadku biopaliwa/biopłynu
- "proces produkcji paliwa" – do stosowania zdezagregowanych wartości domyślnych/wartości domyślnych przetwarzania

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych mają być ewidencjonowane / przekazywane wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiednich jednostkach. W przypadku surowców lub produktów pośrednich emisje gazów cieplarnianych odnoszą się do zawartości suchej masy. Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (jeżeli ma to zastosowanie).

W przypadku biopaliw/biopłynów odnoszą się one do wartości energetycznej produktu końcowego.

Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości domyślne, należy po prostu zastosować wyrażenie "(Zdezagregowana) wartość domyślna" lub podobne (zob. REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych").

- wszelkie informacje o mieszaninie różnych ilości

- przeniesienia na inne operacje/miejsca operacyjne

wydawanie dowodów zrównoważonego rozwoju

Dostawcy w systemie REDcert-EU są również zobowiązani do zgłaszania niespójności w dokumentacji wcześniejszych operacji lub miejsc operacyjnych do systemu certyfikacji REDcert i zakontraktowanej jednostki certyfikującej. Istnieje również ogólny obowiązek przekazywania danych do REDcert na żądanie (jeżeli jest to konieczne do zapewnienia ciągłej identyfikowalności zrównoważonej biomasy).

8 Interfejs/ostatni interfejs

8.1 Wymagania dotyczące dokumentacji

System REDcert-EU wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentami, który może być sprawdzany w ramach audytu. Właściwa dokumentacja jest wymagana w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawnymi dotyczącymi zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentami muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat lub dłużej, jeżeli wymaga tego odpowiedni organ krajowy.

Podmioty gospodarcze produkujące biopaliwa, biopłyny lub paliwa z **biomasy leśnej** (np. biomasa przekształcana do postaci płynu metodą Fischera-Tropscha) muszą wydać, oprócz wymaganej dokumentacji określonej poniżej, oświadczenie zapewniające, że biomasa leśna nie jest pozyskiwana z obszarów, na których nie można uprawiać biomasy (tj. gruntów o wysokiej wartości różnorodności biologicznej, terenów podmokłych lub torfowisk w odniesieniu do daty granicznej), produkując paliwa z biomasy leśnej.

8.1.1 Przychodząca zrównoważona biomasa

Interfejsy muszą dokumentować i przechowywać następujące informacje po otrzymaniu zrównoważonej biomasy:

- dokumenty dostawy dla każdej ilości zrównoważonej biomasy (np. dowód dostawy)

a jeżeli nie są wymienione w dokumentach dostawy, następujące informacje dla każdej ilości biomasy w celu zapewnienia zgodności ze zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001:

- nazwa i adres dostawcy/operacji na wcześniejszym etapie

- kopia certyfikatu interfejsu na wcześniejszym etapie, który był ważny w czasie, gdy produkcja, przetwarzanie lub inny etap był realizowany w interfejsie w odniesieniu do biomasy
- umowa zakupu zrównoważonej biomasy pomiędzy operacją lub miejscem operacyjnym a operacją lub miejscem operacyjnym na wcześniejszym etapie
- umowy ze stronami trzecimi (np. z dostawcami zewnętrznymi lub w przypadku umowy o podwykonawstwo itp.), którym zlecono przetwarzanie zrównoważonej biomasy
- dla każdej ilości zrównoważonej biomasy, która musi być jednoznacznie i wyraźnie oznakowana (np. unikalny numer identyfikacyjny):
 1. rodzaj przychodzącej zrównoważonej biomasy
 2. oznaczenie i kod, jeżeli mają zastosowanie (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria dla tłuszczów zwierzęcych itp.
 3. kraj pochodzenia surowców
 4. data otrzymania zrównoważonej biomasy
 5. ilość zrównoważonej biomasy [w tonach]
 6. oświadczenie potwierdzające pracownika odpowiedzialnego za przychodzące towary
 7. emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy (w tym emisje na wcześniejszym etapie (w stosownych przypadkach)) jako wartość bezwzględna dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach) (dla indywidualnych obliczeń)
 8. "proces produkcji paliwa" – do stosowania zdezagregowanych wartości domyślnych/wartości domyślnych przetwarzania

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych mają być ewidencjonowane / przekazywane wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiednich jednostkach. W przypadku surowców lub produktów pośrednich emisje gazów cieplarnianych odnoszą się do zawartości suchej masy. Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (jeżeli ma to zastosowanie). W przypadku biopaliw/paliw płynnych/paliw z biomasy odnoszą się one do wartości energetycznej produktu końcowego. Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości domyślne, należy po prostu zastosować wyrażenie "(Zdezagregowana) wartość domyślna" lub podobne (zob. REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych").

8.1.2 Wewnętrzne informacje przedsiębiorstwa

Następujące dodatkowe dane należy również dokumentować dla procesów wewnętrznych:

- ilość zrównoważonej biomasy, która została wprowadzona do procesu i musi być jednoznacznie i bezbłędnie oznakowana (np. unikalny numer identyfikacyjny)
- oznaczenie i kod, jeżeli mają zastosowanie (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria dla tłuszczów zwierzęcych itp.
- kraj pochodzenia surowców
- data rozpoczęcia operacji przez zakład produkcji paliw
- rodzaj procesu wewnętrznego (np. prasowanie, rafinacja, mieszanie zrównoważonej biomasy w zbiorniku magazynowym, przeniesienie ilości do innego miejsca operacyjnego, wydanie dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju lub częściowego dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju itp.)
- w przypadku surowców lub produktów pośrednich, współczynnik surowca (kg/kg) dla zawartości suchej masy
- w przypadku biopaliw/biopłynów/paliw z biomasy, współczynnik surowca dla biopaliwa (MJ/MJ)
- emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy dla każdego określonego elementu (w stosownych przypadkach), jeżeli wykonywane są obliczenia wewnętrzne
- współczynnik przydziału dla produktu pośredniego dla surowca lub produktów pośrednich
- w przypadku biopaliwa/biopaliwa płynnego, współczynnik przydziału dla biopaliwa/biopaliwa płynnego/paliwa z biomasy
- bilans masy, w tym ilość wynikająca z procesu wewnętrznego
- oświadczenie potwierdzające odpowiedzialnego pracownika, który zweryfikował dokładność procesu wewnętrznego oraz zewidencjonowanych i udokumentowanych atrybutów bilansu masy

8.1.3 Wychodzące zrównoważone biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy

Ostatni interfejs jest zobowiązany do udokumentowania następujących kwestii przy sprzedaży zrównoważonego biopaliwa, biopłynu lub paliwa z biomasy:

- nazwa i adres nabywcy każdej ilości biopłynu lub biopaliwa wyprodukowanego w sposób zrównoważony
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- kraj pochodzenia surowców
- rodzaj dostarczanego zrównoważonego biopaliwa, biopłynu lub paliwa z biomasy
- data opuszczenia obiektu przez zrównoważone biopaliwo, biopłyn lub paliwo z biomasy
- ilość zrównoważonego biopaliwa, biopłynu lub paliwa z biomasy (w tonach)
- data rozpoczęcia operacji przez zakład produkcji paliw
- rodzaj, nazwa i kod biopaliwa (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria dla tłuszczów zwierzęcych itp.
- Emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy w przypadku surowców lub produktów pośrednich zrównoważonej biomasy jako wartość bezwzględna dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach) (w przypadku obliczeń indywidualnych) lub w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na MJ w przypadku biopaliwa/biopłynu
- "proces produkcji paliwa" – do stosowania zdezagregowanych wartości domyślnych/wartości domyślnych przetwarzania

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych mają być ewidencjonowane / przekazywane wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiednich jednostkach. W przypadku surowców lub produktów pośrednich emisje gazów cieplarnianych odnoszą się do zawartości suchej masy. Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (jeżeli ma to zastosowanie). W przypadku biopaliw/paliw płynnych/paliw z biomasy odnoszą się one do wartości energetycznej produktu końcowego. Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości domyślne, należy po prostu zastosować wyrażenie "(Zdezagregowana) wartość domyślna" lub podobne (zob. REDcert-EU "Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych").

Poniższe musi być również udokumentowane dla specjalnego przypadku ostatniego interfejsu:

- wydanie dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju (zob. sekcja 8.2)

System certyfikacji REDcert musi być niezwłocznie powiadamiany o wszelkich rozbieżnościach w dokumentacji dotyczącej operacji i miejsc operacyjnych działających na wcześniejszym etapie. Istnieje również ogólny obowiązek przekazywania danych do REDcert na żądanie (jeżeli jest to konieczne do zapewnienia ciągłej identyfikowalności zrównoważonej biomasy).

Podczas przesyłania poufnych danych przedsiębiorstwa należy przedstawić dowód, że dane te są traktowane jako poufne.

8.2 Wydawanie dowodów spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju

Dowody spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju to dokumenty, które weryfikują spełnienie wymagań zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do ilości biomasy lub biopaliwa w momencie ich wydania przez ostatni interfejs.

8.2.1 Warunki wstępne wydawania dowodów spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju

Aby ostatni interfejs mógł wydać dowody zrównoważonego rozwoju, muszą być spełnione następujące warunki:

- (1) Ostatni interfejs musi posiadać certyfikat uznany na mocy dyrektywy (UE) 2018/2001, który jest ważny w momencie wydania dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju.
- (2) Ostatni interfejs musi przedstawić kopię swojego certyfikatu bezpośrednio poprzedzającym go interfejsom, który jest uznawany w ten sam sposób i który był ważny w momencie dostarczenia biomasy
- (3) Ostatni interfejs musi potwierdzić, że wymagania dyrektywy zostały spełnione w produkcji

- (4) Ostatni interfejs musi określić emisje gazów cieplarnianych, które wszystkie operacje bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją lub dostawą biomasy, które same nie są interfejsami, spowodowały w produkcji i dostawie biomasy w g CO_{2eq}/MJ, o ile muszą one zostać uwzględnione w obliczeniach ograniczenia emisji gazów cieplarnianych
- (5) Ostatni interfejs musi weryfikować pochodzenie biomasy w systemie bilansu masy.
- (6) Ostatni interfejs musi zapewnić, że biomasa płynna lub biopaliwo posiada wymagane prawem ograniczenie emisji gazów cieplarnianych

8.2.2 Jak dowody spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju stają się nieważne

Dowody spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju stają się nieważne, gdy:

- nie zawierają jednego lub więcej wpisów wymaganych w formularzu,
- zawierają informacje sfałszowane lub nieprawdziwe,
- certyfikat wydającego interfejsu nie był lub przestał być ważny w momencie wydania dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju (wyjątek: jeżeli osoba fizyczna zobowiązana do przedstawienia dowodu nie była świadoma nieścisłości informacji i nawet przy zachowaniu zwykłej staranności nie byłaby w stanie zauważyć nieścisłości, a certyfikat wydającego interfejsu był ważny w momencie wydania dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju),
- dowód spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju lub dowód wydającego interfejsu został wydany w systemie certyfikacji, który nie był lub przestał być uznawany w momencie wydania dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju lub dowodu, lub
- dowód wydającego interfejsu został wydany przez jednostkę certyfikującą, która nie była lub przestała być uznawana w momencie wydania tego dowodu.

8.3 Wydawanie częściowych dowodów spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju

Dostawcy po ostatnim interfejsie mogą wystawiać częściowe dowody spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju dla częściowych ilości biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy,

dla których dowód spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju został już wydany. Ponadto różne ilości biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy, dla których wydano już dowód spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, mogą być łączone w częściowe dowody zrównoważonego rozwoju.

9 Odpowiednie dokumenty

Nr	Dokument	Opublikowane/zmienione
1	Zakres i podstawowe wymagania systemu	Aktualne wersje zasad systemu REDcert-EU są publikowane na stronie internetowej www.redcert.org .
2	Zasady systemu dotyczące produkcji biomasy, biopłynów i biopaliw	
3	Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych	
4	Zasady dotyczące bilansowania masy	
5	Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych	
6	Zasady systemu dotyczące zarządzania integralnością	
7	Listy kontrolne dotyczące poszczególnych etapów	
8	Definicje w systemie REDcert-EU	
Zmieniona dyrektywa (UE) 2018/2001. Dostępna pod adresem: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:02018L2001-20240716		

REDcert zastrzega sobie prawo do tworzenia i publikowania dodatkowych uzupełniających zasad systemu, jeżeli zajdzie taka potrzeba.

Regulacje prawne i przepisy UE dotyczące zrównoważonej biomasy jak również biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, w tym inne istotne odniesienia, które stanowią podstawę dokumentacji REDcert-EU, są publikowane oddzielnie na stronie internetowej REDcert pod adresem www.redcert.org. W przypadku odniesień do przepisów prawnych, zawsze przyjmuje się najbardziej aktualną wersję.

10 Informacje o zmianach dla Wersji EU 08

Sekcja	Zmiana
Informacje ogólne	Dyrektywa (UE) 2018/2001 została zmieniona na zmienioną dyrektywę (UE) 2018/2001
2	Dodano: Produkcja zrównoważonej biomasy leśnej zgodnie z art. 29 ust. 6 i 7 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 nie może być certyfikowana w ramach systemu REDcert-EU. Podmioty gospodarcze produkujące biopaliwa, biopłyny lub paliwa z biomasy mogą jednak wykorzystywać biomasę leśną, pod warunkiem że została ona certyfikowana zgodnie z dobrowolnym systemem oficjalnie uznanym przez Komisję Europejską, obejmującym wymagania określone w art. 29 ust. 6 i 7. Ponadto system dobrowolny musi zapewniać, że w przypadku gdy wymagania określone w art. 29 ust. 6 lit. a) ppkt (vi) i (vii) nie są spełnione, wymagania określone w art. 29 ust. 3-5 mają zastosowanie do pozyskiwania biomasy leśnej. Jednym z takich dobrowolnych programów jest program SURE-EU, który obejmuje odpowiednie wymagania dotyczące produkcji zrównoważonej biomasy leśnej. Podmioty gospodarcze wykorzystujące biomasę leśną do produkcji biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy (np. przetwarzanie biomasy w płyn metodą Fischera-Tropscha) muszą spełniać dodatkowe wymagania, które zostały określone w rozdziale 8.
4.1.1	Lasy pierwotne i inne grunty leśne Zmieniono na: Lasy pierwotne, inne tereny zalesione i lasy starodrzewu Lasy pierwotne i inne grunty leśne to lasy, w których rosną rodzime gatunki drzew i nie ma wyraźnie widocznych oznak działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie są znacząco zakłócone. Zmieniono na:

	Lasy pierwotne i inne grunty leśne to lasy, w których rosną rodzime gatunki drzew i nie ma wyraźnie widocznych oznak działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie są znacząco zakłócone; oraz lasy starodrzewu, zgodnie z definicją kraju, w którym znajduje się las. W przypadku braku definicji w kraju, zastosowanie powinny mieć następujące zasady: Drzewostan lub obszar leśny składający się z rodzimych gatunków drzew, które rozwinęły się, głównie w wyniku naturalnych procesów, struktur i dynamiki zwykle związanych z późno-serialnymi fazami rozwojowymi w lasach pierwotnych lub niezakłóconych lasach tego samego typu. Ślady dawnej działalności człowieka mogą być widoczne, ale stopniowo zanikają lub są zbyt ograniczone, aby znacząco zakłócić naturalne procesy.
4.2.3	4.3 Grunty, które były torfowiskami w styczniu 2008 r. Zmieniono na: 4.2.3 Torfowiska
4.1.5	Nowy rozdział opisujący wrzosowiska i procedury weryfikacji
5	Dodano: Materiały wymienione w części A i części B załącznika IX do zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 mogą kwalifikować się jako odpady lub pozostałości. Jednak sam fakt, że materiały są wymienione na liście, nie oznacza automatycznie, że są one odpadami lub pozostałościami. Surowce wymienione w załączniku IX część A i część B można uznać za produkty, produkty uboczne, odpady lub pozostałości. Klasyfikację surowca określa się zgodnie z niniejszym rozdziałem. Dodano: Przykładami tych pozostałości są słoma, plewy lub muszle (tylko jeśli pochodzą bezpośrednio z rolnictwa). Przykładami pozostałości leśnych są gałęzie, korony drzew, drewno z trzebieży, trzebież przedkomercyjna. Pozostałości produkcyjne: Substancja, która pochodzi z procesu, ale nie jest produktem końcowym zamierzonego procesu, nie jest głównym celem procesu, a proces nie został celowo zmodyfikowany w celu jej

	wytworzenia. Przykładami takich pozostałości przetwórczych są surowa gliceryna lub wytloki z trzciny cukrowej.
8	Dodano: Podmioty gospodarcze produkujące biopaliwa, biopłyny lub paliwa z biomasy leśnej (np. biomasa przekształcana do postaci płynu metodą Fischera-Tropscha) muszą wydać, oprócz wymaganej dokumentacji określonej poniżej, oświadczenie zapewniające, że biomasa leśna nie jest pozyskiwana z obszarów, na których nie można uprawiać biomasy (tj. gruntów o wysokiej wartości różnorodności biologicznej, terenów podmokłych lub torfowisk w odniesieniu do daty granicznej), produkując paliwa z biomasy leśnej.

Informacje o publikacji

REDcert GmbH

Schwertberger Straße 16

53177 Bonn

Niemcy

+49 (0) 228 3506 200

www.redcert.org